

Z obsahu:

**Po stopách
Abrahámových**

Katecheze
Jana Pavla II.
16. února 2000
– strana 2 –

Obrácení a smíření (2)

– strana 4 –

**»Pamatuj, abys světil
den sobotní«**

– strana 5 –

Sv. Perpetua a Felicita

– strana 6 –

**Pravdy každému
přejte!**

– strana 7 –

**Být jedno podle slov
Ježíše Krista**

Richard Baumann
a jeho úsilí
o jednotu křesťanů
– strana 8 –

Znovodarovaný život

Bílá kronika
– strana 9 –

**„Já jsem s vámi až do
skonání světa“**

List Svatého otce
k Velkému postu
roku 2000
– strana 10 –

**Světová archa –
světové náboženství**

Odpovídáme na
dotazy čtenářů
– strana 12 –

*Jsmo vyzváni, abychom mysleli na tajemný Boží čin,
že Bůh nás ještě hledá, že Bůh nám odpouští;
cítil Boží něhu, která se k nám sklání a vybízí nás
k obrácení... (viz str. 4)*

Karmelitánský klášter v Harusse, detail ikony sv. Jana od Kříže

12 klíčů sv. Petra

Prelát Stanislav Jež, rektor Polské misie ve Francii, navrhl »12 klíčů sv. Petra« jako duchovní zásady, které by měl každý zachovávat, aby nezůstal stranou velkých Božích darů Jubilejního roku.

1. Uskutečnit alespoň jednu pouť ve vlastní diecézi, do Říma, Lurd nebo Svaté země.

2. Podělit se s druhými o svůj čas a o své talenty.

Podělit se s druhými o své materiální statky.

3. Zúčastnit se exercicií nebo duchovní obnovy.

4. Častá a dobře vykonaná svatá zpověď. Uskutečnit smír s osobami, jejichž rány se ještě nezahojily.

5. Adorace Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti oltářní.

Vykonání skutků kajičnosti zřeknutím se nejen pokrmů, ale také kouření, alkoholu nebo televize.

6. Alespoň jednou v roce se pomodlit velký růženec (všech 15 desátek) a odhalit dary, které jsou v jeho tajemstvích ukryty.

7. Zbožnou účastí na mši svaté objevit její hodnotu a častěji přistupovat ke svatému přijímání.

8. Alespoň jednou se zúčastnit nočního modlitebního bdění.

Alespoň jednou vykonat křížovou cestu.

9. Pomáhat bližním, aby našli Krista. Pomáhat zvolené osobě prožít Jubileum.

10. Najít si způsob prohlubování víry četbou Písma svatého, účastí v modlitebních společenstvích, biblických kroužcích.

11. Pociťovat větší odpovědnost za svou farnost a dát této starosti výraz konkrétním jednáním.

12. S radostí děkovat Bohu za dar Jubileu. Prosit o zvláštní milost pro sebe, modlit se na úmysl jiných lidí a prosit o modlitbu za sebe.

Podle -kai-

Po stopách Abrahámových

Po otevření Svaté brány ve čtyřech římských bazilikách jsme nastoupili velkými kroky pochod Církve za obrácením a smířením, který je programem Jubilea. Jak známo, jedním z nejvýznamnějších a nejhlubších duchovních aspektů Jubilea je putování, projev samotné přirozenosti lidské bytosti jakožto homo viator. Jak jsem zdůraznil v bule vyhlášující Jubileum, **putování je »úkon namáhavé askeze, pokání za lidské slabosti, trvalé bdělosti nad vlastní křehkostí a vnitřní přípravy na obnovu srdce«** (srov. Incarnationis mysterium, 7). Tento vnitřní význam putování dále prohlubují a doplňují **obsahy víry a spirituality, jež vyvěrají z posvátných míst**, která podle dávné tradice jsou cílem individuálních i hromadných poutí.

K místům dějin spásy

Opravdu, jak čas, tak prostor je poznamenán zvláštními spásnými Božími zásahy, a právě proto některá místa mohou poskytovat zvláštní kontakt s tím, co je božské (srov. List o putování, 2).

S vědomím těchto základních duchovních obsahů putování rozhodl jsem se navštívit v rámci jubilejních oslav zemi, která byla poznamenána zvláštním způsobem Božími zásahy v dějinách spásy. V příštích týdnech tedy zamyslím, dá-li Pán Bůh, vydat se na pouť po některých místech zvláštním způsobem spojených s vtělením Božího Slova.

Bylo by mým přáním navštívit v první řadě **chaldejský Ur** (srov. List o putování, 5), v současnosti Tal al Muqayyar na jihu Iráku, místo, odkud pochází Abrahám, který pak přesídlil s rodinou do Cháranu (srov. Gn 11,31), kde jej podle biblického vyprávění zastihlo slovo Hospodina, který jej vyzval, aby opustil svou zemi a vydal se na cestu do země, kterou mu ukáže (srov. Gn 12,1–3).

Za praotcem víry

Tímto pozváním se Abrahám stal nástrojem plánu spásy, který měl zahrnout budoucí národ úmluvy a také všechny národy světa. On poslechl a vydal se na cestu. S ním začala kráčet Boží spása cestami lidských dějin.

Je proto důležité »vydat se po stopách Abraháma«, abychom znovu objevili trasy láskyplné přítomnosti Boha po boku člo-

věka a znovu oživilí zkušenost víry v toho, kterého sv. Pavel charakterizuje jako **otce všech věřících, at' už obřezaných, nebo neobřezaných** (srov. Řím 4,11–12). Spolu se svou vírou, která byla vystavena konkrétním rozhodnutím, někdy dokonce dramatickým, jako byla obět' jeho jediného syna Izáka, **obdržel Abrahám onu spravedlnost, která z něho učinila Božího přítele**, takže plně splynul s Božím plánem, jak pokud šlo o něho samého, tak o jeho potomstvo, a stal se **zakladatelem rodu velikého množství věřících**.

Když kráčíme »ve stopách Abraháma«, učíme se tedy konkrétně hodnotit nezbytnost jednání podle autentické víry a zakoušíme dynamiku božské iniciativy, která bude mít v Kristu svůj cílový bod.

S vědomím právě tohoto nerozlučného svazku s dávným národem úmluvy rozpoznávají křesťané v Abrahámovi »praotce víry«, jak je nazýván, a těší je, když mohou napodobovat jeho příklad a vydat se na cestu »po jeho stopách«.

Symbolická duchovní pouť

Právě v duchu těchto úvah a jménem celé Církve chtěl bych se vydat v modlitbě a rozjímání na místo chaldejského Uru, odkud Abrahám vyšel. Jelikož však to pro mě nebude možné, chtěl bych alespoň duchovně vykonat podobnou pouť. **Proto příští středu se uskuteční v aule Pavla VI. zvláštní obřad, při kterém spolu znovu oživíme významné okamžiky Abrahámovy zkušenosti** s pevným vědomím, že k velkému patriarchovi vzhlížejí nejen ti, kteří jsou jeho fyzickými potomky, ale také všichni ti, kteří se cítí být jeho potomstvem duchovním.

Po tomto prvním zastavení bude možno pokračovat s duchem naplněným vděčností k dalším etapám, v nichž se rozvíjely dějiny spásy, a začít **horou Sinaj**, kde měl Mojžíš zjevení nejsvětějšího Božího jména a kde se mu dostalo poznání jeho tajemství.

Zvu vás již nyní, abyste mě provázeli modlitbou na této mé pouti na místa spojená s dějinami spásy, která začne právě příští středu zvláštním obřadem věnovaným Abrahámovi, otci všech věřících.

*L'Osservatore Romano 17. 2. 2000
Mezitimulky a zvýraznění
redakce Světla*

Pán nad sobotou

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Sobota byla učiněna pro člověka

Dnešní svatá čtení tě mají přivést k zamyšlení, v jaké úctě chováš sváteční den a jakým způsobem se naplňuje jeho smysl v tvém životě. Pros Ducha svatého slovy dnešního zpěvu Aleluja: *Tvé slovo, Pane, je pravda; posvět mě pravdou.*

To, že můžeš každý týden slavit den, který tě pozvedá ze země k tvému nebeskému Otcí, nemá být pro tebe obtížným příkazáním, ale vyznamenáním, které je určeno pro toho, kdo byl vyveden z otroctví ke svobodě Božího dítěte: *Zbavil jsem jeho šíji břemene, z jeho rukou jsem vzal koš robotníka.*⁽¹⁾ Je to den, ve kterém můžeš okusit to, co je ti přislíbeno pro celou věčnost: svobodu společenství s Bohem.

Podmínkou této svobody je tvoje bezmezná důvěra k nebeskému Otcí. Můžeš se spolehnout na jeho dobrotu. Jeho prozřetelná a starostlivá láska ti neodnímá *koš robotníka*, aby tě přivedla do obtíží. Nemusíš se obávat, že ti bude chybět čas, který zasvětiš svému Bohu. Od něho pochází všechno dobré, kde jinde je najdeš, ne-li u něho. Pán chce, abys s tímto přesvědčením *všechno připisoval Bohu*. Zve tě do svého božského společenství, aby ti *ze tmy zazářilo světlo*. I když se na tebe valí *soužení ze všech stran*, Pán je mocnější než všichni tento nápor. Zůstáváš-li s ním, *nepodléháš*. Svět, který zapomněl na Boha, nemá se s kým setkat ani komu důvěřovat. Připravil se o radost svátečního dne a nepřeje tuto radost ani tobě. Možná si připadáš v tomto prostředí jako cizinec. Ale třeba *jsi pronásledován*, nikdy nejsi od svého Otce *opuštěn*. I když tě všichni *srážejí až k zemi, nemohou tě zničit*.

Proto se potřebuješ alespoň sedmého dne zastavit a oprostít od celotýdenních starostí a shonu, abys v tichu své usebranosti viděl, jak se před tvým duchovním zrakem v mešní oběti znovu obnovuje to, co Ježíš podstoupil pro tvé osvobození: mysleli si, že jej na dřevě kříže zničili, ale tím jen připravili jeho oslavení a tvoje vykoupění. Dostáváš od Pána celý den, abys do své *hliněné nádoby* znovu a znovu načerpal poznání *Boží velebnosti*, která září z Kristovy oslavené tváře.

Jak daleko se vzdálili farizeové od smyslu, který vložil Hospodin do dne zasvěceného své oslavě! Co více oslavuje Boha než jeho dobrota? Pohoršují se, že Ježíšovi učedníci trhají klasy. Snad to opravdu překračuje Zákon tak, jak si jej vysvětluje lidské podání. Ale proč jim ani nepřišlo na mysl, že tito mužové, kteří neúnava-

ně slouží svému Mistru, aby mohl prokazovat dobro, mohou také při své službě pocítit hlad?

Příklad Davida a jeho družiny přece dokazuje, že zákon není bezduchá litera. Ostatně ten, kdo má *moc odpouštět na zemi hříchy*,⁽²⁾ má moc osvobodit od Zákona, jestliže se tím potřebnému prokazuje dobrodiní. Rostoucí zaslepenost už farizeům ani nedovoluje, aby na to vůbec pomysleli.

Kéž by jejich výtky pramenila z horlivosti pro Mojžíšův Zákon! Ale ona vychází právě naopak ze zlé vůle. Naplňuje se tu stále zřetelněji proroctví, že Ježíš bude *ku pádu i ku povstání mnohých v Izraeli*.⁽³⁾ Jedni jej vyhledávají, aby jim prokázal dobrodiní, a oslavují ho, že uzdravil jejich tělo i duši, a druzí za ním chodí, protože *čihají, aby ho mohli obžalovat*. Zapomněli, že Zákon také příkazuje: *Nebudeš šířit falešnou pověst. Nespráhneš se se svěvolníkem, aby ses stal zlovolným svědkem*.⁽⁴⁾ Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš sklon a potřebu soudit svého bližního. Nečekal jsi, kdy jej přistihneš, aby sis ospravedlnil svůj odsuzující postoj, který k němu chováš? Pros Pána, aby tě uzdravil, protože taková ochrnutost srdce jej velice zarmucuje. Můžeš se o tom přesvědčit, když s ním vstoupíš do synagogy.

Mezi množstvím přítomných, kteří se tu sešli v sobotní den, rozpoznává Ježíš *člověka s odumřelou rukou*. Staví jej doprostřed, všem na oči, aby svým neštěstím oslovil jejich srdce. I tvoji pozornost by měli v první řadě přitahovat takoví, kteří potřebují pomoc. S jakou odezvou se setká Mistra touha pomoci ještě dnes tomuto ubožákovi, aby se z tohoto svátečního společenství mohl vrátit domů zdrav? *Je dovoleno v sobotu činit dobře, nebo zle?*

Ti, kteří by mu přáli uzdravení, mají strach promluvit před farizeji. Ale ani nikdo z těch, kteří jindy tak rádi kladou provokační otázky, neodvažuje se pojednou otevřít ústa. Bojí se přítomných? Zaryté mlčí, protože vědí, že by museli buďto přivolit, nebo zastávat neudržitelné stanovisko. Ačkoliv je zřejmé, že jejich postoj neobstojí ani před Bohem, ani před lidmi, jejich srdce se nad mrzákem nesmiluje.

Kde se vzal u Pána tak tvrdý odsuzující pohled, jakým stíhá zatvrzelé pokryté? Je to pohled dobroty, které se do cesty staví tvrdošíjná zaslepenost. Nyní chápeš, že *činit dobro* je ti v den sváteční nejen dovoleno, ale přímo uloženo. Vyprav se co nejdříve tam, kde můžeš být prospěšný, aby se Pánův zrak opět rozjasnil. *Takový je příkaz v Izraeli, je to zákon Jákovova Boha.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Resp. žalm 81; ⁽²⁾ Mk 2,10;

⁽³⁾ Lk 2,34; ⁽⁴⁾ Ex 23,1.

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 5,12–15

Toto praví Hospodin: „Zachovávej den sobotní a svět ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha.

Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk, ani tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty.

Pamatuj, žes byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřaženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní.“

2. čtení – 2 Kor 4,6–11

Bratři!

Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo“, zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři.

Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle.

Tak jsme my zažíva stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle.

Evangelium – Mk 2,23–3,6

Jednou v sobotu procházel Ježíš obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“

Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za kněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“

A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“

Ježíš opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali

Pokračování na str. 4

CÍRKEV A HŘÍCHY MINULOSTI

Dokument s názvem »Církev a hříchy minulosti: pamatovat, aby došlo ke smíření« je hotov. Připravila jej mezinárodní komise teologů pod vedením kardinála Ratzingera na zvláštní přání Svatého otce. Obsahuje zásady týkající se prosby Církve o odpuštění vin a omylů, kterých se její děti dopustily v minulosti. Má být směrnici pro katolické duchovní i věřící. Není to dokument papežský.

Text obsahuje hluboké teologické zamýšlení nad významem očištění paměti. Zahrnuje také výklad teologických důvodů, které umožňují litovat hříchů, jakých se dopustila předchozí pokolení, s odvoláním na biblické příklady vyznání vin vyvolaného národa i na zásady evangelia. Existují příklady takových proseb, např. vystoupení papeže Hadriána VI., který v roce 1522 prosil o odpuštění hříchů římské kurie, nebo symbolické gesto Pavla VI., který se omlouval za křivdy, jež způsobili západní křesťané svým bratřím z Východu.

Jak řekl kardinál Ratzinger, cílem dokumentu není obvinění minulosti. Jsme stále hříšní a chceme to uznat s pokorou a vykonnat dostiučinění, které obnoví Církev i každého z nás.

O. Cottier uvádí dva důvody, pro které je třeba mluvit o minulosti: Předně proto, že existuje společenství svatých, díky kterému je Církev táž v průběhu věků, a existuje tedy také společenství lásky a kající modlitby za spáchané hříchy. Dále proto, že minulé hříchy jsou překážkou evangelizace. Proto je nutné očištění paměti, které vede k vyváženému a spravedlivému hodnocení.

Text samotné prosby o odpuštění, která se uskuteční o první postní neděli 12. března, si papež připravil sám.

-kai-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

na Ježíše pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat.

On tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed.“ Pak se farizeů zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztažni ruku!“ Vztahl ji, a ruka byla zase v pořádku.

Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

Obrácení a smíření (2)

V druhé etapě našeho »putování« Svatým rokem 2000 jsme vyzváni ověřit si, zda dbáme na to, abychom nacházeli pouto mezi smířením a obnovou.

Smíření a obnova

Jsou-li to složky tajemství smíření, ke kterému jsme povoláni, abychom je prožívali v Jubilejním roce, musíme poznat, že Jubileum má v tomto tajemství smíření funkci připomenout nám nehlubší potřeby našeho lidského života.

Jubileum je doba, ve které nám Pán skrze Církev připomíná tajemství smíření a nabízí nám je nikoliv jako milost, která trvá jen nějaký okamžik, nýbrž jako událost, která zcela promění život a dá mu výraz jeho definitivního rozměru.

Jsme vyzváni, abychom mysleli na tajemný Boží čin, že Bůh nás ještě hledá, že Bůh nám odpouští; cítit, že nám bylo odpuštěno, tedy ochutnávat, abych tak řekl, Boží něhu, která se k nám sklání a vybízí nás k obrácení.

Je třeba připomenout, že v tomto ohledu jedině ze smíření může dozrát ona změna života, která je cílem Jubilea.

Obnovu chápanou jako hlubokou změnu křesťanského života, jako autentickou duchovní novost, není možno oddělit od smíření rovněž autentického.

Myslím, že je užitečné ptát se v modlitbě, zda v našich předsevzetích a v naší starostlivosti existuje toto spojení mezi obnovou a obrácením.

Často totiž nabýváme dojmu, že všechno úsilí o obnovu má formální charakter, charakter ryze právně-institucionální, a že mu schází ona **potřeba být nový v radikálním obrácení a v radikální novosti naší životní orientace**. Obratě se a obnovte se: neoddělitelná dvojice, která má vyjádřit jedinou duchovní naléhavost a zdůraznit, že my křesťané máme povinnost být živí a neúnavní v tomto svém vnitřním poslání, aby náš život neustrnul v planém uspokojení na určitém stupni krystalizace.

A zde bychom si mohli posloužit připomínkou, čím bylo dávné biblické jubileum. Co se dělo, když se slavilo jubileum? Podle předpisů Zákona se prováděla celá řada opatření, která měla znamenat, že se obnovuje původní spravedlnost a radikální počestnost života a mravů Božího lidu. Když se začteme do 5. knihy Mojžíšovy, jaké normy se týkaly milostivého roku, vidíme, že všechno bylo jakoby osvobozeno od usazení a škrálopů padesáti let. Čas se velice »usa-

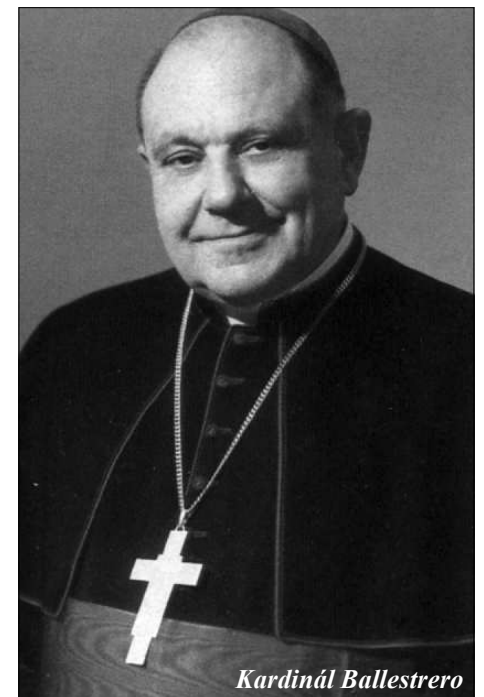
zuje« v našem životě, cítíme to sami, jak postupně léta běží... Nuže Jubileum je příležitost k odstranění a očištění těchto nánosů, které v duši vyvolaly lidské události, aby tak byla přivedena ke své rodné svobodě. Musíme cítit, že milost Jubilea, která se nám nabízí, je právě tohoto druhu: obnovit se, obrátit se, abychom omládlí, abychom se zbavili všeho balastu a přítěže, která se nakupila v průběhu let. Boží odpuštění je jistě gesto, které omlazuje, protože osvobozuje od největších zátěží, jakými jsou hříchy a jejich následky, ale smírné dostiučinění, které prožíváme díky svému úsilí, je doplněním Božího gesta a my se vracíme jako svěží tvorové, nové bytosti, které zakoušejí svobodu ducha a srdce, které se znovu vydávají na cestu bez hypoték, bez přítěže.

Milost odpuštěk, která je spojena s Jubileem podle současné církevní praxe, vyjadřuje tuto podmínku osvobození. Odpuštěk nás osvobozují od následků hříchů, promíjejí nám dluhy, které jsme si svým životem způsobili.

Spatřujeme tedy v milosti Jubilea, která se nám nabízí, příležitost obnovit se v tajemství smíření s Bohem skrze duchovní osvobození, jehož důležitost je třeba zdůraznit a v němž musíme hájit jeho obnovující sílu.

Messaggero 2/2000

Překlad -lš-

Kardinál Ballestrero

»Pamatuj, abys světil den sobotní«

Tak to stojí na první desce Desatera, které bylo dáno Mojžíšovi na hoře Sinaj jako věčně platný zákon. Pro svěcení soboty platily ve Starém zákoně velmi přísné předpisy, byly dokonce odpočítány kroky, které bylo v sobotu dovoleno učinit.

Je to nyní v Novém zákoně snazší?

Pokud se týká kroků, ano. Ale pokud jde o oběť? Zápalné oběti se změnilly v jemnější oběť pokrmových darů. Přináší se chléb a víno, ale ty se Kristovým slovem, kterému kněz pouze propůjčuje svůj hlas, proměňují v Kristovo Tělo a Krev. Ale nejen to, současně se tím zpřítomňuje oběť kříže na Golgotě. Proto byla v prvotním křesťanství účast ve večeři Páně tak samozřejmá, že nevyžadovala žádné příkázání. Vedla k tomu všechny sama láska k Pánu. Když později láska ochladla a situace se změnila, musela Církev věřícím připomínat posvátnou povinnost pod těžkým hříchem.

Tak není Bohem chtěné slavení postní doby, která začíná Popeleční středou, myslitelné bez svěcení neděle, dne Páně. Co pro nás neděle znamená, ukazuje nám nepřekonatelným způsobem mistr duchovního života Romano Guardini v knize »Neděle včera, dnes a navždy«, kde píše:

»Neděle není jen záležitostí jednotlivce, jeho náboženského smyslu a jeho potřeby klidu, nýbrž i věcí společenství, přesněji řečeno společenského řádu. Pokud není do tohoto řádu zasazena, ztrácí nejen důstojnost, která z ní vyplývá, nýbrž je narušována všemi zájmy a liknavostmi, kterým stojí v cestě.«

Neděle byla těmito zájmy vždy ohrožována. Víra a odpovědnost za náboženské zdraví lidu musela o posvátnost neděle stále znovu bojovat a výsledek tohoto boje tvořil měřítko pro onen stav zdraví. Ten se ocitl v kritickém stavu, když většina přestala pokládat křesťanský řád za platný, protože se jí zdál cizí, a dokonce nepřátelský.

Mezitím se rozvinuly hospodářské formy, které jsou určovány výlučně technicko-ekonomickými hledisky a pro které se křesťanský životní řád jeví jako překonaný nebo jako překážející. A tak je dnes otázkou, zda křesťanská část obyvatelstva pokládá svou víru za významnou do té míry, aby nutila techniku a hospodářství respektovat její hlediska. Že takový ohled je možný, je předem jasné. Pokud bychom přijali fakt, že zachovávaní neděle by přineslo s sebou rozhodující průmyslové a obchodně-technické výhody, jistě by se našla cesta,

jak je prosadit. Jde tedy konec konců o to, zda je věřící část obyvatelstva rozhodnuta zachovat řád, který celá tisíciletí formoval život, anebo se nechá dotlačit k tomu, aby jej obětovala z čistě světských hledisek, která jsou navíc stále v pohybu a mohou se navzdory doktrinálním tvrzením opět změnit...

V den Páně je křesťan svobodný a má si v této svobodě vždy znovu vnitřně uvědomit svůj stav vykoupení. Proto je význam neděle tak veliký. Jakmile ji věřící přestane smysluplně prožívat, překryje u něho to, co je pomíjející, vědomí věčného Boha, ale také vědomí hloubky jeho vlastní bytosti. Musí totiž věřit nejen v Boha, ale také v to, čím se sám stal v důsledku vykoupení. To nám každodenní život ustavičně překrývá: slabosti znehodnocují, omyly matou, zlo nás připravuje o naši důstojnost; v neděli se má vědomí, které má mít křesťan o svém vlastním bytí, znovu upevnit a prohloubit. Když se tak neděje ani v neděli, zmizí tato důstojnost z našeho vědomí.

Ustavičnou prací se vytrácí to, co se nazývá »stvořitelská přestávka«, vnitřní sebeosvobození a vymanění... Víře nepřátelský instinkt velmi dobře ví, že když se mu podaří vykořenit neděli, ztratí člověk svůj náboženský postoj a vydá se všanc ekonomickému a politickým tlakům.

Neděle není možno nahradit »klouzavým volnem«. Kdo si to myslí, nezná ani podstatu neděle, ani podstatu člověka. Věřící opravdu tomu, že je možno tří tisíce let panující svrchovanost dne Páně nahradit kalendářním termínem, který na rozkaz moderního pragmatismu skáče z jednoho dne v týdně na druhý? Lidská duše se má podrobit technicko-ekonomickému diktátu? Jen Pán všech dnů může stanovit svůj den a obdařit jej onou posvátností, kterou prožívá nitro otevřené víře a ze které těží i ti, jež v něho nevěří, a to v míře, kterou si nejsou ani schopni uvědomit.

To nás přivádí blíže k další úvaze. Dnes je snaha tvrdit, že moderní člověk nepotřebuje žádné náboženství. Čím bylo dříve pro něho náboženství, tím je nyní pro něho práce, kulturně-politický pokrok a příroda.

Nová doba zapomněla na něco zcela zásadního: Všechny složky bytí – věci, jednání, řády – nabývají svého smyslu teprve tehdy, když svým věcným obsahem získávají náboženskou dimenzi. Není tomu tak, že člověk je sám v sobě úplným, a pokud cítí potřebu, může zaujmout také nějaký náboženský vztah, nýbrž jeho bytost je úplná

Kalendář

Jubilejního roku

Březen 2000

Neděle 5. března – náměstí Svátého Petra – prohlášení nových blahoslavených

Středa 8. března – Popeleční středa – kající procesí z baziliky sv. Sabiny do Velkého cirkusu – mše svatá s udílením popelce

Čtvrtek 9. března – bazilika sv. Pavla za hradbami – eucharistická adorace (podobně o dalších čtvrtcích měsíce března)

Pátek 10. března – bazilika sv. Jana v Lateránu – křížová cesta a kající pobožnost (podobně o dalších pátcích měsíce března)

Sobota 11. března – bazilika Santa Maria Maggiore – modlitba sv. růžence (podobně o dalších sobotách měsíce března)

Neděle 12. března – 1. neděle postní – bazilika sv. Jana v Lateránu – prosba o odpuštění – zápis katechumenů

Neděle 19. března – slavnost sv. Josefa – Jubileum řemeslníků – první skrutinium katechumenů

Sobota 25. března – slavnost Zvěstování Páně – Nazaret, bazilika Zvěstování – liturgická slavnost ve spojení s bazilikou Santa Maria Maggiore a hlavními mariánskými svatyněmi světa – zdůraznění důstojnosti ženy (Mulieris dignitatem)

Neděle 26. března – 3. neděle postní – bazilika sv. Jana v Lateránu – druhé skrutinium katechumenů

teprve tehdy, je-li zakořeněna v náboženské podstatě.

Totéž by bylo možno říct o přírodě. Správný vztah k přírodě nespočívá v tom, že pocítujeme, jak dobrý je vzduch a jak krásná je krajina... Jde o zcela životní, vnitřní vztah člověka k tomu, co venku tiše roste jako strom, tyčí se do výše jako hora, plyne jako řeka... To může vyrůst jen z lidské hloubky, která se odtud musí opět sama probouzet a rozvíjet.

Celý problém spočívá v konci konců v otázce, jak dalece jednotlivec, případně skupina či směr, ke kterému patří, ctí a respektuje křesťanský životní řád. Když se podrobněji podíváme na důvody, pro které se neděle prohlašuje za překonanou, nejhlubším motivem je buď lhostejnost, nebo i nepřátelství ke křesťanství. Obtíže, jaké stojí v cestě slavení neděle, je možno překonat. Jde o něco v podstatě velmi rozhodujícího. „Křesťané v tomto ohledu nemožnou být příliš změkčilí, protože bojují a zasazují se za člověka.“ (R. Guardini)

Podle -sks- 45/99, překlad -lš-

Sv. Perpetua a Felicita

Připomínají se v litanii ke všem svatým. Ale málokdo ví, kdo tyto mučednice byly.

Vibia Perpetua měla 22 let, pocházela ze vznešené rodiny v Kartagu (sev. Afrika) a byla čekatelkou na sv. křest. Spolu se svou otrokyní Felicitou a skupinou dalších katechumenů byla zatčena, protože císař Septimus Severus (193–211) přestup na křesťanství tvrdě trestal.

Perpetue se ve vězení narodilo první dítě a kojila je. Felicita byla ve vysokém stupni těhotenství. Když se jejich katecheta Satorus dověděl o jejich zatčení, chtěl jim vězení všemožně ulehčit.

Perpetua jako vzdělaná žena si denně zapisovala, co ve vězení prožila. Tento deník doplnil Satorus svými dojmy a pozorováním a zápisky byly označeny a zpracovány jako „Passio Perpetuae et Felicitae“ – „Utrpení Perpetuy a Felicity“.

Zde tyto mučednice vlastními slovy vyprávějí o svém vězení.

Perpetua bezprostředně po svém zatčení píše: „Když jsme byly ještě ve vyšetřování, pokoušel se můj otec mne od víry odvrátit. Řekla jsem mu: »Otče, vidíš zde ten džbánek?« Odpověděl: »Ano, vidím.« »Tento džbánek se vždy bude nazývat tak, jak to vyjadřuje. Já se také nemohu jinak vyjádřit, než že jsem křesťanka.« Otec se velice rozzlobil a udeřil mne. V několika dnech jsme byli ve vězení pokřtěni. Krátce na to jsme byly obě uvrženy do podzemního vězení. Byl to hrozný den. Nepředstavitelné teplo sálalo z toho množství lidí. Vojáci si k nám moc dovolovali.

Později nám diakoni Perpetuis a Pomponius úplatkem dopomohli k tomu, že jsme na několik hodin mohly být v lepším koutku našeho vězení, kam nás zavedli.

Kojila jsem své dítě, které bylo tak slabé od hladu. Obráti-

la jsem se na matku a bratra a jim jsem své dítě poručila. Také jsem prosadila, že pár dnů jsem mohla mít dítě ještě u sebe v žaláři.

Později jsme byly u výslechu u státního nadvládního Hilarianuse a jeho rozsudek zněl: »ad bestias« (šelmám).

Chtěla jsem mítí ještě do té doby dítě u sebe, ale otec to nedovolil; Pán Bůh to tak zařídil, že dítě od té doby už nevyžadovalo pití ode mne, já jsem nedostala horečku ani mne netrápily bolesti v prsou z toho, že jsem přestala kojit.“

Tolik z písemného vyznání Perpetuy.

Co se týká Felicity, ta byla v osmém měsíci těhotenství a trápila se, že kvůli těhotenství bude její smrt odložena. Dva dny před „hrami“, jak to nazývali občané Kartaga, byla její modlitba vyslyšena a Felicita porodila za velikých bolestí děvčátko.

Žalářník jí říkal: „Když již teď nemůžeš tyto bolesti snést, co budeš dělat, až budeš předhrožena dravé zvěři?“ Odpověděla: „Co trpím teď, to trpím já, tam ale bude někdo jiný se mnou, který bude pro mě trpět, neboť i já chci pro něho trpět.“ Děvčátko dala své sestře, která je přijala za své a vychovala.

Konečně nastal den jejich vítězství.

Mučedníci vyšli ze žaláře do amfiteátru jako do nebe – veselí a obličeje jim zářily.

17. března roku 202 nebo 203 byly obě předhozeny v divadle v Kartagu dravým šelmám, které je těžce poranily. Byly pak ještě dobytý dýkou.

„Utrpení Perpetuy a Felicity“ je jedním z nejdojímavějších dokumentů raného křesťanství. Ve 4. nebo 5. století byla nad jejich hrobem postavena bazilika.

V roce 1929 se pod troskami tohoto kostela našly zbytky nápisů z náhrobních kamenů se jmény: Satorus, Saturnius, Re-

V lásce k tobě, Bože, nacházely svaté mučednice Perpetua a Felicita sílu, aby se nezalekly svých mučitelů a překonaly smrtelná muka; na jejich přímluvu posiluj i naši lásku, aby stále rostla...

*Závěrečná modlitba
Denní modlitby církve
z památky sv. Perpetuy
a Felicity*

vocatus, Secundulus, Felicitas a Perpetua.

Do dnešního dne se v římském kánonu říká: „I nám, hříšníkům, kteří ti sloužíme s důvěrou ve tvé velké slitování, dej podíl a společenství se svými svatými apoštoly a mučedníky Janem, ...Petrem, Felicitou, Perpetuou... Neposuzuj nás podle skutků, ale přijmi nás do jejich společnosti jako štědrý dárcé milosti.“

Když se zamyslíme nad skutečností mučedníků, která téměř po dvě tisíciletí stále prolíná dějinami a zasáhla také naše století, musíme si uvědomit: přes to všechno – Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne všem!

Pronásledování v naší době nebylo u některých tak hrozné jako u prvních křesťanů, i když i zde a stále je hodně mučedníků pro víru.

Někteří ze strachu, že by byli vyhozeni z místa, že by se děti nedostaly na školy nebo že by jim hrozila jiná šikana, svou víru zapřeli, nechodili do kostela – a to trvalo 40 let. Vlastně tři generace dětí se neučily náboženství ve škole a neznají Desatero. Divíte se, že je dnes taková kriminalita?

Měli bychom se také ptát, odkud brali první křesťané tak hlubokou víru: vždyť ani Perpetua, Felicita a další neviděli Pána Ježíše, ba ani apoštoly. Jak vroucně a důrazně museli působit katecheti, jak hluboce museli věřit! Je nám líto, že takovou víru nevidíme u všech našich kněží a katechetů... Jak potřebují našich modliteb!

M. Č.

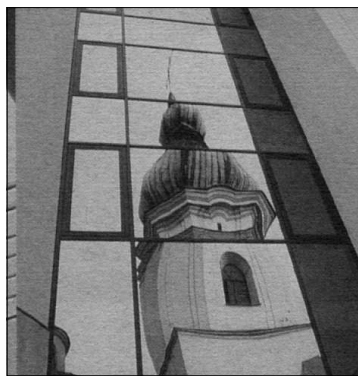
OSTRAVSKO-OPAVSKÉ BISKUPSTVÍ MÁ SVÉ SÍDLO

Po čtyřech letech od svého vzniku získalo nové ostravsko-opavské biskupství své sídlo. Nová budova, postavená nákladem 60 mil. Kč, byla slavnostně uvedena do provozu 11. února 2000. Nad vchodem spatří příchozí nevšední sochu patronky diecéze sv. Hedviky. Biskupství bude zaměstnávat třicet pracovníků. Kromě správních odborů a oddělení zde pracují centra pro pastorační oblast: pro školství, mládež, rodinu, katechezi a diecézní Charitu.

Ostravsko-opavské biskupství působí na území 6 360 km², na kterém žije 1 370 000 obyvatel. Ke katolické církvi se hlásí 600 000. Diecéze má 11 děkanátů a 277 farností, z toho 163 neobsazených. V pastorační práci pracuje 127 diecézních a 50 řeholních kněží, 16 jáhnů, 9 mužských a 19 ženských řádů a kongregací.

Jedna třetina celkových stavebních nákladů je kryta úvěrem, který je třeba splatit. Velkým »úvěrem« je také sousední historický kostel sv. Václava, který je v havarijním stavu a měl by být spolu s okolím opraven v průběhu dvou let.

Adresa nového biskupství: Biskupství ostravsko-opavské, Kostelní náměstí 1, 728 02 Ostrava, tel. 069/611 65 22.

Pravdy každému přejte!

Kolem výsledků několikale-té práce »husovské komise« zavládlo ticho, jako by všechno skončilo u papežova politování nad krutou smrtí českého univerzitního mistra. Ohlasy, s jakými jsme se setkali ve sdělovacích prostředcích, však naznačují, že informovanost o této záležitosti byla zatím spíše nedostačující. K tomu, aby vyslovil své politování, nepotřeboval papež několikaletou práci odborníků. Jeho zájem směřoval k tomu, abychom si všichni kontroverzní postavu postavili do správného světla a očistili svou historickou paměť od emocionálních legend a mýtů, které vyvolaly nejen mnoho iluzí, ale i mnoho trpkostí, rozdělení a nevráživosti. Co bychom po práci komise i mezinárodního symposia na Lateránské univerzitě měli vzít na vědomí?

Jakkoliv se nám dnes jeví smrt Jana Husa na hranici krutá a politováníhodná, nelze ji pokládat za justiční omyl. Pečlivé studium pramenů, ať je prováděli katolíci či nekatolíci, nenašlo možnost Husa rehabilitovat a prohlásit za nespravedlivě odsouzeného. Velice střídavě a věcně je třeba také hodnotit, že jej papež ve svém projevu řadí mezi »reformátory«. Italský originál jej ve skutečnosti zařazuje mezi ty, kteří »aspirovali na úkol reformovat církev«. V této »aspiraci« se k nesporné dobré vůli připojují bohužel také tragické osobní omyly, jejichž důsledky se netýkají pouze samotné osoby Husovy, ale celého dalšího historického vývoje. Samotnou kritiku zlořádů, jakkoliv oprávněnou, která nevede k nápravě řádu, ale k anarchii, těžko můžeme označit za reformu. Zdá se, že bude daleko snazší pro katolickou stranu vyslovit politování nad Husovou smrtí než pro Husovy obdivovatele vzdát se antiřímského komplexu a le-

gend, které byly s Husovou osobou spojovány především v 19. a 20. století.

Hus je vysoce oceňován a představován jako bojovník za pravdu, za kterou neváhal položit i svůj život. Tragédie je ovšem v tom, že to, co pokládal Hus za pravdu, byl omyl, který není možno za pravdu označit ani dnes. Husovo teologické učení, tak jak je hlásal, nemůže dnes převzít a hájit žádná z církví. Na Husově příkladu bychom se měli poučit, že sebevětší kladný ohlas, s jakým se výmluvný hlasatel reformou setká u širokých vrstev, nemusí být zdaleka potvrzením, že je na správné cestě. Četné příklady, jak se tímto způsobem naopak prohlubují omyly, které mohou vyústit do velkých tragédií, nacházíme i v dějinách dvacátého století. Za pravdu je chvályhodné bojovat, ale nejdříve musí být ověřená pravda věrohodně nalezena. O pravdě ovšem nerozhoduje názor většiny.

Tragickým postojem, kterému Hus podlehl pod vlivem lidového ohlasu a přízné světské moci, byla jeho netolerance k jiným názorům. Rozhodně jej nelze dávat za vzor, jak respektovat svobodu svědomí. Je možno říct, že se na jeho hlavu v Kostnici osudově vrátilo to, co sám ve své vlasti rozpoutal. Jeho »počeštění« pražské univerzity směřovalo ve skutečnosti k odstranění nepohodlných odpůrců, kteří odmítali přijmout Wiklefovo učení. Především však byl Hus krajně nesnášlivý vůči duchovenstvu, které nesdílelo jeho názory a které pak uposlecho vyhlášení interdiktů nad Prahou, když sám podněcoval nevybíravé násilí, s jakým proti poslušným a věrným postupovala světská vrchnost. Stížnosti pronásledovaného duchovenstva se dostaly až k papeži Janu XXIII. a odtud až k kostnický koncil a dále po-

škodily jeho pověst. Jak napsal evangelík František Palacký, Hus »zapomněl, že i pokora a poslušnost patří ke křesťanským ctnostem«. Dodejme, že tyto ctnosti nejsou jen nějakou osobní ozdobou, ale předpokladem pro dobré lidské soužití a fungování společenského řádu.

Gloriola sociálního revolucionáře, jakou opatřila Husovi marxistická historiografie, je zcela neopodstatněným výmyslem, který nicméně v mnoha myslích přetrvává. Je tedy zapotřebí, aby veřejnost měla brzy v rukou materiály, které jsou výsledkem nejnovějšího bádání. Zjistí přitom také, že se nezaslouženě celá desetiletí přehlíželo, co v této věci napsali např. Jan Sedlák, Augustin Neumann nebo Karel Pekař.

Budeme si muset zvykat na to, že tak jako postava, která stojí na Staroměstském náměstí, neodpovídá historické skutečnosti, tak jí neodpovídají ani představy a legendy, jimiž opřel Husa vlastenecký romantismus, Jirásek, poválečné »losvon-romství« („Pryč od Říma!“) či Zdeněk Nejedlý. Návrat k pravdě může být trpký, až šokující. Ale sám Hus nám vzkázal: »Pravdy každému přejte!« Od mýtů a legend je třeba také oprostít tzv. revoluční husitské hnutí. Jeho objektivní zhodnocení nás nutně vyvede ze vžitých představ, že šlo o jedno z vrcholných období českých dějin. Snad pak začneme vůbec pokorněji smýšlet o své skutečné národní velikosti.

Lubomír Štula

KONFLIKT S HOMOSEXUÁLY UKONČEN?

Celá devadesátá léta vedený spor o uznání homosexuálních partnerství chce evangelický synod v Severním Polabí odložit ad acta. Z těchto důvodů oznámil dřívější spolkový ministr Hans Apel svůj odchod z této denominace luterské církve. On i jeho rodina náleží nyní k samostatné evangelické církvi. Synod vyřešil celý problém šalamounsky, když prohlásil: »Manželství je podle křesťanského pojetí obrazem Boží lásky, jak se projevuje ve spojení Krista s obcí věřících. Tento obraz a charakter je měřítkem také pro život v jiných životních formách.« Na tomto základě na jedné straně si zachovává manželství svůj obzvláštní význam, na druhé straně se mu jiné životní formy staví na roveň.

Tato mentalita není ovšem vlastní jen evangelíkům. Tak např. ve Vallendaru na akademických dnech, které pořádali pallotini, při diskusi moderované referentem pro rodinu biskupství Limburg požadovala vedoucí sekretářka Sdružení katolických žen Německa Annete Rieksová, aby byly pro ženy uznány za rovnocenné všechny životní formy. »Ženy musejí bez ohledu na životní formy, jaké si zvolí, zastávat také úřady v církvi a ve společnosti a setkávat se při hledání svých přiměřených forem s otevřeností a tolerancí.« Většina účastníků zdůrazňovala, že sama láskyplná náklonnost partnerů dělá z jejich poměru křesťanské partnerství. Úvahu o společenstvích stejného pohlaví nelze podle nich redukovat na otázku plození potomstva.

Mluvilo se také o mimomanželském soužití heterosexuálních partnerů. Podle morálního teologa freiburské univerzity prof. Schockenhoffa dvě třetiny těch, kteří žijí ve volném svazku, nepokládají tento vztah za alternativu k manželství, ale zpravidla po narození dítěte z pragmatických důvodů převedou svou »předmanželskou fázi« do platného manželství.

Podle Der Sonntag 6/2000

Být jedno podle slov Ježíše Krista

Richard Baumann a jeho úsilí o jednotu křesťanů

Bylo to 26. listopadu 1969, tedy v době, kdy pokoncilní útoky na papeže v německé oblasti dosahovaly vrcholu: tehdy navštívil jeden evangelický teolog papeže Pavla VI. v Římě a předal mu 20 knih a spisů, ve kterých on, muž protestantského původu, uvádí biblická zdůvodnění pro Petrův úřad a nezbytnost jeho stálého trvání. Jistě pozoruhodný počín. Jak k tomu došlo?

Richard Baumann – tak se teolog jmenuje – se narodil v roce 1899 a byl od r. 1922 ve službách evangelické zemské církve ve Württembergu. Mezi protestanty vedl tehdy bolestný pocit rozdělení na tisíce různých protestantských společenství k celosvětovému ekumenickému hnutí. Snaha najít jednu církev a jednu víru vyústila v roce 1927 v založení »1. světové konference víry a pojetí církve« v Lausanne. Celosvětové hnutí otevřelo tehdy mnoha protestantům »nový pohled na celé křesťanství včetně Říma.«⁽¹⁾ V Německu revoluce v roce 1918 spolu se zrušením šlechtických zemských pánů zrušila i »zemskou církevní správu«, která představovala pro luterány náhradu církevního pastýřského úřadu a udržovala luterány určitým způsobem pohromadě, a tak znovu vy-

stoupila naléhavost otázky pravého pojetí církve. V této atmosféře začal farář Richard Baumann zkoumat »podstatu církve Nového zákona«⁽²⁾ a tato otázka mu nedopřála klidu, dokud neobjevil: Petrův úřad, tak jak o něm svědčí spisy Nového zákona (Mt 16; Lk 22; Jan 21), trvá stále v papežství.

»V průběhu desetiletého bádání v Písmu stalo se mi, jak věřím, skrze Ducha svatého slovo Ježíše Krista o Skále jasné a blízké. Pochopil jsem zcela zřetelně, že „Petrus“ není ani jméno, ani příjmení, nýbrž označení poslání, které bylo svěřeno jednomu z učedníků, ale které nemohlo skončit jeho smrtí v roce 64 v Římě. Tato skutečnost Skály, kterou Tvůrce Církve do ní vložil, uchvátila můj život.«⁽³⁾

Uchvátila jeho život nikoliv z dneška na zítřek. Jeho život byl stejně jako jeho okolí určován protestantskou tradicí, ve které stále působila víra Martina Luthera, že papežství bylo »založeno ďáblem« a že papež sám je antikrist. U faráře Baumanna však toto podání zpochybnilo setkání s katolickou Církví a osobní prožitek se strukturální slabostí protestantismu vůči duchu času.

»Pro věřící evangelické křesťany bylo spojení s katolickými křesťany ve vyznání Krista

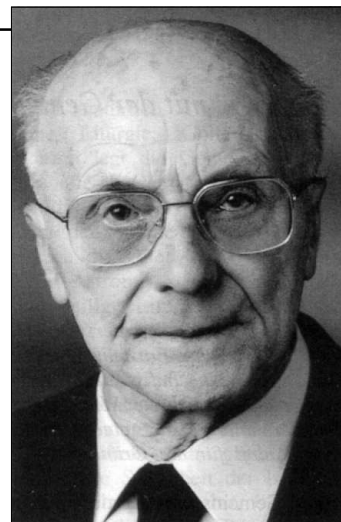
a svědectví kříže Boží pomocí. Mezi svědky krve v koncentračních táborech nebylo žádné rozdělení. Nikoho z nás už vůbec ani nenapadlo označovat papežství za „antikristovo“ a „založené ďáblem“.« Ale to ještě neznamenalo vyznání katolické víry. »Niméně, že nejvyšší učitelství a pastýřský úřad římského biskupa je založen od Pána k prospěchu celého pokřtěného křesťanství, pro to nebylo u mne a ve výkladu evangelia o ordinaci vůbec místa.«⁽⁴⁾ Poznání Petrova úřadu a papežství muselo teprve dozrát.⁽⁵⁾

Ale jakmile se o tom přesvědčil, šířil to slovem i písmem ve svém společenství. Chtěl z něho »sejmout těžkou vrstvu tradice« a připravit je tak, »aby se stalo jedno podle Kristových slov o Církvi.«⁽⁶⁾

To, co poznal čistě z Písma, tedy podle protestantského principu *sola scriptura* (pouze Písmo), nemuselo přejít i na jeho bratry ve víře? »Pojď spolu se všemi!«, to viděl jako svůj úkol, který se snažil naplnit.

Tradicí a pastorační praxi svého protestantského společenství, pokud jde o Kristova slova o Církvi, viděl po svém odhalení v novém světle: »Hlásání evangelia bylo okleštěno... To, co pojednává v Novém zákoně o společném vedení a jednotě Církve, o tom se nekáže a v tom smyslu se nenaplnuje poslušnost víry. Protože ústy hlasatelů hovoří sám Ježíš Kristus skrze Ducha svatého, nemůžeme popřít, že se tu Pánu v tomto ohledu zakazuje z evangelických kazatelů promlouvat.«⁽⁷⁾

Richard Baumann to na své osobě příkladně zakusil. Zcela pochopitelně narazil se svým svědectvím pro papežství ve své zemské církvi na odpor. V roce 1947 byl ze svého úřadu uvolněn a poslán do stavu čekatelů; r. 1953 po zvláště k tomu zámě-

Richard Baumann

ru provedené »prověrce učitel-ské schopnosti« mu byla odňata práva faráře evangelické církve. Prověřovací kolegium konstatovalo: »Farář W. Richard Baumann zastává několik let veřejně názory, které se vzdávají biblického a reformátorského chápání evangelia o Ježíši Kristu v podstatných rysech, a podřizuje je lidským nárokům a myšlenkám.«⁽⁸⁾

Nebyli to však právě sami subtilní protestantští bibličtí odborníci, kteří špatně interpretovali biblický výklad o Petrově úřadu, když prověřkovému kolegiu ve věci Richarda Baumanna předsedal sám zemský biskup?⁽⁹⁾ Nevzdalo se ono samo v základních rysech reformátorsky chápaného evangelia? A nedělá zemská církev svým soudem v otázkách nauky víry přesně to, co vytýkala faráři Baumannovi, totiž že podřídila evangelium lidským nárokům a myšlenkám, totiž myšlenkám reformátorů a myšlenkám vlastním?

Čím vůbec byl tento soud legitimován? Jestliže již má být nějaký soudcovský úřad v otázkách víry, proč by to nemohl být učitelství a soudcovský úřad papežské Církve, který má k tomu legitimaci »Kristova slova o Církvi« a apoštolské posloupnosti? – Tak musel protestantismus přiznat otevřeně v záležitosti faráře Baumanna svou vnitřní rozporuplnost.

Evangeličtí bibličtí odborníci sami shromáždili stavební kameny biblické nauky o papež-

ŠLENDRIÁNSKÉ KŘESŤANSTVÍ

»Milostivý rok 2000 bude milostivý jen tehdy, když se obrátíme k Bohu,« tak volá biskup Kurt Krenn ve svém pastýřském listě. To platí především pro chování, které biskup nazval »šlendriánské«. Šlendriáni jsou podle něho ti, kteří usilují o dobro jen tak napolo a uvolňují bez boje prostor hříchu. Konkrétně se obrátil proti pouze příležitostné účasti na bohoslužbách, dlouholetému vyhýbání se osobní zpovědi a proti způsobu života těch, kteří přehlížejí svátost manželství a žijí spolu jako manželé. Zde by měli rodiče a příbuzní ukončit své »mlčení a přehlížení«. Krenn se vyslovil také proti polovičatosti, zbabělosti a lenosti. Připomněl slova Zjevení: »Protože nejsi ani studený, ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.« Církev prožívá obtížná léta. Každý se domnívá, že zná viníky, ale zřídka kdy přizná svou vlastní vinu. Na obrácení však není nikdy pozdě. Kristovo milosrdenství se obrací i k těm, kteří zatím nejsou schopni se oprostít od kritiky, protestů, rozčarování a škodolibosti.

DT

ství, aniž by to zamýšleli: »Právě proto, že nenašli pro nás horké železo, udělali nechtěně mnoho katolických odhalení... zkrátka a dobře, představili katolický výklad a obraz Církve, kterou vede Petrův nástupce, a to v tak plně představě a výkladu, ...že to dosud žádný jedinec lépe provést nemohl...

Veliký počet mozaikových kaménků čeká současně na to, aby byly sestaveny do zářivého barvitého obrazu tvůrčího díla Ježíše Krista, který má pro naši společnou ekumenu sílu pravzoru a předobrazu nyní i pro celou budoucnost...«⁽¹⁰⁾

Proč nemají na evangelické kazatelny přístup důsledky tohoto exegetického bádání? Richard Baumann se domníval, že nyní nadešel pro evangelickou církev čas, aby věcně přiznala: »Historicky účinný omyl ve věci Skály skal (tj. Petra, který je Skálou ustanovenou Kristem, pozn. red.) je na straně Luthera, tady na straně naší... Otevřeně a poctivě přiznání za prvé před Pánem Církve a za druhé před lidmi – bratry ekumenického dialogu – mělo by z hlediska biblického nazírání pravdy za následek vítězství našeho Pána, kterému by se musely podrobit zlé a ničivé síly.«⁽¹¹⁾

Richard Baumann zůstal nejdříve ve své zemské církvi; usiloval o svou rehabilitaci – porušil v něčem služební povinnosti, ke kterým jej zavázala ordinace? – a pracoval dále ve prospěch »korporativního sjednocení«. Ale zemská církev s ním nekráčela.

2. vatikánský koncil, kterého se účastnil jako neoficiální pozorovatel, a následná ekumenická setkání a rozhovory na nejvyšší úrovni v něm probudily novou naději na možnost »korporativního sjednocení«. Tato naděje se bohužel nenaplnila.

Ortel jeho zemské církve se ukázal jako »neopravitelný, nezměnitelný«. Tak dospěl Baumann k přesvědčení, že musí svým formálním vystoupením

řící rozhodné »NE« té instituci, která se ukázala jako »institucionalizované NE« k Pánem ustanovenému a trvalému Petrovu úřadu v Církvi.

7. ledna 1982 byl Richard Baumann přijat do katolické Církve. V ní působil dále pro »sjednocení podle slov Ježíše Krista o Církvi« až do své smrti ve věku 97 let 2. ledna 1997. Jeho tělesné ostatky byly pohřbeny na horském hřbitově v Tübingenu.

* * *

Richard Baumann se *bezpodmínečně* »podřídil slovu« a objevil tak Petra a jeho nástupce jako »trvalý a viditelný princip a základ jednoty víry a společenství« (LG 18). Neboť Písmo svaté patří k »mnoha prvkům posvěcení a pravdy, které jako dary vlastní Kristově Církvi vybízejí ke katolické jednotě« (LG 8).

Bohužel »Kristovo slovo o Církvi« je i mezi mnoha katolíky neznámé; Pán má i u nich »zákaz kázat a hovořit«. Proto i katolická Církev ztrácí svou vnitřní jednotu a šíří se falešný ekumenismus. Svědectví Richarda Baumanna je proto více než aktuální.

Poznámky

⁽¹⁾ R. Baumann: Gottes wunderbarer Ratschluß, Abensberg 1984, s. 16.

⁽²⁾ Tamtéž, s. 16.

⁽³⁾ Tamtéž, s. 18.

⁽⁴⁾ Tamtéž, s. 17.

⁽⁵⁾ Tamtéž, s. 18.

⁽⁶⁾ R. Baumann, Unser Name ist Petrus, Rottweil 1970, s. 54nn.

⁽⁷⁾ Tamtéž, 48.

⁽⁸⁾ Viz ⁽¹⁾, s. 83.

⁽⁹⁾ Srov. R. Baumann: Prozeß um den Papst, Tübingen 1958, s. 10nn.

⁽¹⁰⁾ Viz ⁽²⁾, s. 118.

⁽¹¹⁾ Tamtéž, s. 129.

Richard Baumann napsal kolem 100 knih. Kromě těch, které jsou jmenovány v tomto článku, jmenujme alespoň: Evangelická cesta do Říma [1951], Skála světa [1958], Falešný a pravý ekumenismus [1967], Evangelická chvála Panny Marie dnes [1969]. Mnohé z nich jsou zcela rozebrány.

Znovudarováný život

Je to pravá Mnichovanka, ročník 1933. Celý život strávila v Mnichově, provdala se za obchodníka z Bremerhafenu, dala život dvěma dětem a pracovala v místní správě.

Ve farní obci se ujala pečovatelské služby o nemocné a staré lidi a o ty, kteří jsou osamoceni a potřebují láskyplné lidské oslovení.

Před šesti roky došlo v jejím životě k obratu. Byla už na zaslouženém odpočinku. Na dovolené v Rakousku pocítila náhle prudké bolesti v podbřišku, kterým nejdříve nepřikládala váhu. Pak však musela rychle do nemocnice, kde konstatovali perforaci slepého střeva. Její život visel na vlásku.

Její manžel zůstal doma a tu se dostala k němu zpráva, že jeho žena operaci nepřežila. Nijak si tuto zprávu neověřil. Všichni, kdo znali Anneliesu, věděli, že její muž je silný alkoholik. Ona to snášela 20 let s opravdovou trpělivostí a láskou. Přese všechno byla pro něho Anneliese všim. Nedokázal se smířit s domnělou ztrátou své ženy, a tak propadl své vášni, že nebyl schopen vnímat zprávu, že Anneliese byla zachráněna. Po šesti týdnech v nemocnici zemřel na selhání jater.

Přes nevýslovnou bolest nad utrpením svého muže a jeho ztrátou nabyla Anneliese brzy utěšující vědomí: Je to nově darovaný život. Chce proto z vděč-

nosti k Bohu strávit zbytek života ve službách jeho svaté vůle.

Nejdříve se spolu se dvěma přítelkyněmi vydala na pouť do Krakova. Tuto pouť vedl novokněz, jeden z »pozdě popolaných«. Byl to P. Burkhard, který tuto pouť uspořádal spolu se svou těžce nemocnou matkou jako projev vděčnosti milosrdnému Spasiteli za dar kněžství. Po této pouti se připravoval odejít jako misionář na Ukrajinu.

Krakov se svými svatyněmi a zvláště klášter blahoslavené sestry Faustiny naplnily trpící srdce Anneliesy velkými milostmi. Vyprávění P. Burkharda v ní zanechala hluboké stopy.

Prosila kněze o radu, jak by měla spolu se svými přítelkyněmi nyní prohloubit duchovní život, o kterém stále vyprávěl. Dal jim stručnou odpověď – ať si zajedou do Medžugorje.

Anneliese věděla o Medžugorje od své sestry, která tam již před lety byla. Ale její nadšené řeči vyvolávaly v rodině krajní nedůvěru. Anneliese se rozhodla, že tam přece jen zajede.

Dny v Medžugorje byly pro ni skutečnými hlubokými exerciciemi. Noční adorace před Nejsvětější svátostí pod širým nebem spolu s P. Slavkem probudily v ní živou touhu po Bohu. Nic pro ni nebylo těžké, ani časné ráno se vydat na křížovou cestu. Vnitřně cítila, že Matka Boží chce působit skrze

Paní Anneliese
na Ukrajině

nás lidí. Tak se nás v Medžugorje dotýká a propůjčuje nám hlubší a širší vědomí. Tuto skutečnost lze podle ní těžko vyjádřit slovy. Živým svědectvím toho jsou bývalí drogově závislí, kteří byli vyléčeni těžkou tělesnou prací a modlitbou ze své závislosti a byli uzdraveni. Snad to zde pocítila také proto, že se tolik let modlila za uzdravení svého muže.

Po medžugorské zkušenosti ji to táhlo podívat se na Ukrajinu. V srpnu 1997 byl svěcen kostel v Sinjaku. Využila příležitosti, že k tomuto svěcení byl vypraven z Mnichova autobus. Srdeční milí lidé a neočekávané velká bída pohnula jejím srdcem.

Své milované děti s láskou vychovala a snažila se jim předat svou víru. Jsou to její milé děti, ale v dospělosti zcela ztratily vztah k víře – těžká bolest pro matčino srdce. »Matka Tereza je skvělá,« opakovaly však její děti stále. A tu dostala nápad: Z lásky a jako oběť za své děti chce sloužit těm chudým, které viděla u P. Burkharda.

Matka P. Burkharda právě zemřela, a ona neměla odvahu vyslovit svou žádost. Povzbuzena jednou poutnicí z Ettlingen dodala si odvahy a zeptala se P. Burkharda. Váhal, a jak později přiznal, zkoušel celý rok, zda jde skutečně o Boží volání.

Vzdala se svého útulného bytu na předměstí Mnichova, kde chtěla původně dožít zbytek svého života, rozdala bytové zařízení a vydala se na Ukrajinu.

Začátek byl nejdříve těžší, než očekávala, protože v domě P. Burkharda ustavičně někdo přichází a odchází: velcí i malí, mladí i staří. Pak ale velmi výrazně pomohla zorganizovat pouť převážně mladých lidí do Říma a do Schio. Tato cesta byla hlubokým zážitkem pro farní společenství a upevnila lidské vztahy v této obci.

Své 65. narozeniny oslavila v kruhu misijní stanice s P. Josefem a P. Burkhardem a všemi jejich spolupracovníky. Obraz jejich dětí se pro ni stal ideálem, o který se snaží. To, co může ze své vlasti přinést na Ukrajinu, rozdává zde potřebným. Ale přede všemi materiálními věcmi je to její srdce, které se tu otevírá pro všechny lidi.

Z Leben 74 přeložil -lš-

„Já jsem s vámi až do skonání světa“*

List Svatého otce k Velkému postu roku 2000

Bratři a sestry!
Slavení svatopostní doby, času obrácení a smíření, nabývá v tomto roce zcela zvláštní charakter, protože zapadá do Velkého jubilea. Svatopostní doba totiž představuje vrcholný bod této pouti obrácení a smíření, které nabízí Jubileum, rok

milosti Pána, všem věřícím, aby obnovili své spojení s Kristem a hlásali s obnoveným zápallem jeho tajemství spásy v novém tisíciletí. Postní doba pomáhá křesťanům, aby hlouběji pronikli do tohoto *tajemství skrytého od věků* (Ef 3,9): vede je k tomu, aby srovnali, nakolik se shodují se slovem živého Boha, a žádá od nich, aby se zřekli vlastního egoismu a přijali spásonosné působení Ducha svatého.

Byli jsme mrtví pro své hříchy (Ef 2,5) – tak popisuje svatý Pavel situaci člověka bez Krista. To je důvod, proč se chtěl Boží Syn spojit s lidskou přirozeností a vysvobodit ji z otroctví hříchu a smrti.

Je to otroctví, které člověk zakouší každodenně a nachází jeho hluboké kořeny ve svém vlastním srdci (srov. Mt 7,11). Někdy se projevuje ve formách dramatických a neobvyklých, jak se to stalo v průběhu velkých tragédií XX. století, které hluboce poznamenaly život tolika společenství i osob, obětí krutého násilí. Násilné deportace, systematické vyhlazování národů, pohrdání základními právy lidské osoby jsou tragédie, které ukazují scestné formy zvrácenosti, nenávisti, vyhlazování druhých, lži, jejímž autorem i obětí je člověk. Lidstvo je poznamenáno hříchem. Jeho dramatické postavení přivolává na mysl alarmující volání Apoštola národů: *Nikdo není spravedlivý, vůbec nikdo* (Řím 3,10; srov. Ž 13,3).

Tváří v tvář temnotě hříchu a neschopnosti člověka sám se osvobodit jeví se v plném jasu spasitelné dílo Kristovo: *Bůh ho ustanovil jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru, aby zjevil svou spravedlnost* (Řím 3,25). Kristus je Beránek, který vzal na sebe hříchy světa (srov. Jan 1,29). Sdílel lidský život až k smrti, a to k smrti na kříži (Fil 2,8), vysvobodil člověka z otroctví zla a obnovil ho v jeho původní důstojnosti Božího dítěte. To je velikonoční tajemství, ve kterém jsme byli znovuzrozeni! Zde, jak připomíná velikonoční sekvence, »smrt a život se utkaly v podivu-

hodném souboji«. Otcové Církve potvrzují, že v Ježíši Kristu ďábel útočí na celé lidstvo a ohrožuje ho smrtí, od které je však vysvobozeno vítěznou silou zmrtvýchvstání. Ve zmrtvýchvstalém Pánu se láme moc smrti a člověku se nabízí možnost, aby pomocí víry vstoupil do společenství s Bohem. Tomu, kdo uvěří, dává sám Bůh život prostřednictvím působení Ducha svatého, »prvního daru těm, kteří uvěřili« (IV. euchar. modlitba). Vykoupení uskutečněné na kříži tak obnovuje vesmír a umožňuje smíření mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi navzájem.

Jubileum je dobou milosti, ve které jsme zváni, abychom se zvláštním způsobem otevřeli pro milosrdenství Otce, který se v Synu sklání k člověku, a pro smíření, velký Kristův dar. Tento rok totiž se musí stát pro křesťany a pro všechny lidi dobré vůle drahocenným okamžikem, kdy zakusí obnovující sílu Boží lásky, která odpouští a smiřuje. Bůh nabízí své milosrdenství každému, kdo je ochoten je přijmout, i když je daleko a v pochybnostech. Dnešnímu člověku, který je unaven prostředností a falešnými iluzemi, nabízí se tak možnost, aby znovu nastoupil cestu života v plnosti. V této souvislosti postní doba Svatého roku 2000 představuje po výtece *dobu příhodnou a den spásy* (2 Kor 6,2), příležitost obzvláště příznivou, abychom se *smířili s Bohem* (2 Kor 5,20).

V průběhu Svatého roku Církev nabízí různé příležitosti k osobnímu i společnému smíření. Každá diecéze vyznačila zvláštní místa, kam se věřící mohou odebrat, aby zde zvláštním způsobem zakusili Boží přítomnost, v jejím světle poznali své hříchy a nastoupili díky svátosti smíření novou cestu života. Zvláštní význam nabývá putování do Svaté země a do Říma, privilegovaných míst setkání s Bohem díky jejich zvláštní úloze v dějinách spásy. Jak se nevypravit, alespoň duchovně, do země, která před dvěma tisíci lety viděla procházet Pána? Tam se *Slovo stalo tělem* (Jan 1,14), tam *rostl moudrostí, věkem a milostí* (Lk 2,52), tam *obcházel všechna města i vesnice, hlásal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu* (Mt 9,35); tam dovedl do konce poslání, které mu svěřil Otec (srov. Jan 19,30), a vylil Ducha svatého na rodící se Církev (srov. Jan 20,22).

(Dokončení)

* Mt 28,20

Svatý farář Arský 28

Žádný div, že všichni, kteří tohoto zcela Bohu odevzdaného a nezištného kněze viděli, odevzdávali mu plnými rukama dary pro jeho církevní záměry. Faraři Arskému obzvláště leželo na srdci zakládání misijních středisek, a to nejen v zámožských oblastech, nýbrž i ve farnostech. Byl toho názoru, že v každé farnosti by se nejméně jednou za deset let měly konat misie.

Farář Vianney vypracoval dokonce určitý finanční program, který by mohly jednotlivé farnosti uskutečňovat.

A jak dokázal poutníky v Arsu pro tyto myšlenky nadchnout a pohnout k obětavé štědrosti! Jedna dáma, která poprvé dala pro tento účel 50 franků, předala příště obnos 6 000 franků, který umožnil na dlouhou dobu uskutečňovat misie ve dvou farnostech každých deset let.

Jednoho rána se zeptal farář Vianney bratra Atanáše v sakristii: »Vstával jste dnes ráno brzy?«

»Jako obvykle,« odpověděl bratr.

»Škoda. Kdybyste to udělal jako já, měl byste výtečný den: Dnes mi předali opět obnos na založení jedné farní misie, a dokonce ještě víc. Když jsem dnes v noci vycházel z farní budovy, čekal mě mladý muž a vtiskl mi do ruky pro ten účel 1 000 franků. Pak mi v kostele dala jedna osoba ještě více a třetí přišla s ještě větší sumou.«

»A to bylo teprve sedm hodin ráno, když mi to pan farář vypravoval,« dodal bratr.

Pak se odebral k oltáři, aby při mši svaté poděkoval Pánu Bohu za všechno to požehnání, kterého se mu dostalo již v ranních hodinách.

Jindy, bylo to v červenci 1855, vykonal krátkou návštěvu u misionářů, kteří sídlili v Arsu. Když jej misionář Mo-

nin viděl přicházet, zvolal: »Ach pane faráři, vy přímo záříte štěstím!«

»To bych řekl! Dnes ráno jsem zjistil, že jsem s 200 000 franků docela bohatý muž. Ostatně, svěřil jsem peníze nejlepší bance na světě, třem nejbohatším osobám, které vůbec existují.«

»A kdo to je?«

»Tři osoby Nejsvětější Trojice.«

Nebylo tehdy zvykem, aby farář tak malé farnosti se stal kanovníkem. Ale Ars už mezitím nebyl žádnou malou farností.

Diecézní biskup Chalandon si zakládal na tom, že osobně navštíví Ars, aby předal faráři Vianneyovi jmenování kanovníkem v Belley.

Protože biskup faráře znal, uměl to chytře zařídit tak, aby se v Arsu objevil zcela neočekávaně, protože jinak by musel počítat s tím, že farář se bude zpěčovat.

25. října 1852 se objevil biskup s generálním vikářem v Arsu. Farář byl právě ve zpovědnici. Ihned ji opustil, když mu sdělili, že přišel biskup, a odebral se ke vchodu, aby jej uvítal.

Po uvítání biskup vytáhl ze svého roucha něco, co zatím držel ukryto. Farář hned pochopil, že jej biskup chce jmenovat kanovníkem. Ihned se ohradil a žádal biskupa, aby od toho upustil. Ale ten se nedal obměkčit, vzal kanovnícký přehoz a vložil mu jej na bedra. Tak stál v kostele nový kanovník se svým biskupem. Budil při tom dojem odsouzení.

Když biskup odjel a nový kanovník si v klidu všechno rozvážil, dospěl k závěru, že bude nejvýhodnější přehoz prodat a obnos věnovat na misijní střediska. A skutečně, jedna dobromyslná žena projevila ochotu, že jej koupí za 50 franků. Farář

však byl přesvědčen, že o tom musí informovat biskupa. Ve svém dopise napsal: »Nechť má Vaše Excellence pochopení pro můj obchod a pošle mi jiný přehoz, abych jej mohl opět zpeněžit.«

Tři léta nato zástupce prefekta v Trévoux žádal u vlády, aby propůjčila kanovníkovi Vianneyovi Kříž Čestné legie za zásluhy. Když mu byl kříž předáván, přijal jej, protože nic jiného nemohl udělat. Jenom mu bylo líto, že jej nemůže zpeněžit pro misijní účely.

Jednoho dne řekl: »Když jde o to, udělat něco pro Matku Boží, mohl bych prodat sám sebe. Skutečně, já bych sám sebe prodal!«

Tento kněz byl zapálen takovou horlivostí pro duše, že byl připraven k nejtěžším obětem.

Stojí za poznamenání: Na konci jeho života byla k dispozici částka, s níž bylo možno pořádat každých deset let misie ve stovce farností. Svému biskupovi mohl dát k dispozici ne méně než 300 000 franků.

»MUSÍM ZEMŘÍT...«

»Od svého posledního pokusu o útěk z Arsu v roce 1853,« píše Kateřina Lassagnová, »nemluvil už vůbec o odchodu z farnosti, nýbrž jen o svém návratu do věčného domova.«

Opakoval stále znovu: „Musíme se připravit na cestu. Musíme umřít, brzo umřít!“ Budilo to dojem, jako by žil ustavičně s myšlenkou na smrt. Jeho zdravotní stav byl den ze dne horší. Bez ohledu na to pokračoval v práci a v nočních bděních, neboť v zimě zpovídal až do 19 hodin a v létě zůstával ve zpovědnici ještě déle. Neztratil ani jediný okamžik času.

Jak nám dokládají materiály, příliv poutníků v posledních letech nijak neustával, nýbrž naopak rok od roku rostl. V roce 1853 dosáhl počet arských poutníků 100 000, ano, tento počet byl dokonce překročen. Denně

Maria je příčinou naší radosti, protože nám darovala Ježíše. I my můžeme být pro druhé příčinou radosti, jestliže jim darujeme Ježíše. Dnes lidé hladovějí po Ježíši více než kdykoliv jindy. On je jediná odpověď, chceme-li skutečně mír na tomto světě.

Matka Tereza

přicházelo do Arsu v průměru 260 lidí, takže již z toho je vidět, jak velkou zátěží byla pro faráře Vianneye zpovědnice.

Obzvláště velikou radostí bylo pro něho, když Pius IX. 8. prosince 1854 vyhlásil dogma o neposkvrněném početí Panny Marie. Jak velká byla úcta, kterou choval vždy pro Pannu počatou bez poskvrny hříchu!

O této slavnosti přistoupil k oltáři v nejvzácnějším ornátu, jaký v kostele byl. I když už tehdy bylo jeho zdraví velmi špatné, nedal se odradit od slavnostní bohoslužby.

Ještě jedna radost byla dopřána jeho šlechetné kněžské duši na konci roku 1858: V jeho farnosti se konaly misie. Byl už příliš slabý, aby mohl s misionáři chodit od domu k domu. Napsal list, ve kterém se za to svým farníkům omlouval. Byl to vlastně dopis, ve kterém se pasťtýř loučil se svým stádem: »Dříve jsem za Vámi přicházel. Nikdy jste mi nic neodpřeli... Dnes je to misionář, který Vás navštěvuje, ale přijměte jej, jako bych to byl já sám. V myšlenkách přicházím za Vámi spolu s ním...«

Ó, jsou ještě hříšníci v mé farnosti. Musím zemřít, aby přišel jiný a obrátil je.«

(Pokračování)

Světová archa – světové náboženství

V souvislosti s globalizací se hovoří o Světové arše. Co se tím rozumí?

Abychom pochopili, co se skrývá za globalizační strategii, musíme znát historii OSN. Byla založena po druhé světové válce r. 1945 na troskách »Společnosti národů«, založené po první světové válce r. 1919. Existuje jedna teorie, podle které bude po třetí světové válce tato architektura opět přebudována na konečnou celosvětovou vládu – celosvětovou diktaturu.

Již dnes není takřka nic, co by nepodléhalo světovému diktátu OSN. Zde se rozhoduje o budoucnosti hospodářství, obchodu a financí (G7). OSN sama je těžce zadlužena. (Zajímavé je, že USA, nejbohatší stát světa, neplatí své příspěvky.) Ale již se plánuje zavedení světového daňového systému, aby bylo možno plnit množství záměrů OSN. A tato organizace zpracovává v rámci globalizace také duchovní sféru. V rámci milénia 2000 se ve spolupráci s univerzitami světa a Radou pro mezináboženský dialog připravuje na letošní červen celosvětové fórum Millennium People's Forum, při kterém bude představena Světová archa. Následně chce OSN prezentovat svou náhrážku Desatera. Hlavní vyslanec pro Nový svět M. Gorbačov prohlásil, že **Světová archa bude manifestem nové etiky pro Nový svět, desaterem Nového věku, kódelem univerzálního chování, kterým se bude od roku 2000 řídit svět.** Každý člověk se musí přizpůsobit tomuto novému konceptu. Nový morální systém se zakládá na nových etických ide-

ách a na novém životním způsobu, který má chránit svět, mír a spravedlnost. Jsou to navýsost svůdná hesla pod pláštíkem demokracie, která by se měla jmenovat spíše demodiktatura.

Paralelně k této nové morální struktuře se připravuje vyhlášení nového světového náboženství. Je to směs namíchaná ze světových náboženství, pohanských kultů a ezoteriky. Preambuli zpracoval švýcarský „katolický“ teolog-heretik Hans Küng. Toto nové světové náboženství je totožné s ideologií New Age.

New Age patří k hlavní strategii satana a má za cíl celosvětovou globální likvidaci křesťanského náboženství. Projekt »Univerzální církve« zveřejnila již r. 1919 Alice Baileyová, vůdkyně New Age a okultistka, jako spojení okultismu, zednářství a křesťanství; »její podoba bude zřejmě před koncem tohoto století.«⁽¹⁾ Tento projekt se stal skutečností v r. 1997, kdy byla založena »Organizace spojených náboženství« (the United Religions Organization – dále UR). Charta této organizace má být slavnostně podepsána v červnu 2000.

Hlavními partnery jsou: William Swing, biskup episkopální církve v Kalifornii, komunistická Gorbačovova nadace, Světová náboženská mírová konference (World Conference of Religion and Peace, WCR⁽²⁾), dále Britský světový kongres věr (British World Congress of faith) a americký Chrám porozumění (Temple of Understanding).

Projekt byl poprvé veřejně odhalen při tzv. synkretické bohoslužbě u příležitosti 50. výročí OSN v episkopální katedrále Grace (Milost) v San Francisku 25. června 1995 za účasti princezny Margarety, anglikánského biskupa Desmona Tutu, Lecha Walesy, sekretáře OSN Boutrose Boutros-Ghalih, arcibiskupa Renata Martiniho, vyslanec Va-

rikánu u OSN, a Steva Donovana, bývalého prezidenta střediska New Age v Esalen.⁽³⁾

Při této bohoslužbě byly »modlitby, zpěvy a zařikávání« věnovány celému tuctu rozličných božstev. Spojené náboženství bylo symbolizováno panteistickou ceremonií, při které děti z celého světa slévaly dohromady vodu ze »svatých vod«, jako jsou řeka Ganga, Rudé moře a voda z Lurd, do »velké mísy jednoty« za doprovodu žalozpěvu z rouhavého koncertu Missa Gaia, který uctívá Zemi jako bohyni.

Biskup Swing při tom zpíval: »Tak jako se slévají tyto svaté vody, kéž město, které spojilo národy světa, spojí dohromady světová náboženství.«

Biskup řekl, že spíše než světlo Kristovo bude zářit světlo náboženských světových tradic (včetně pohanství a okultismu) do světa, který zoufale potřebuje světlo. »Jsme na prahu první globální civilizace. Musíme zjistit, kde je náboženství ve vztahu k našemu celosvětovému klanu.« Dále prohlásil, že panteismus (hereze, že všechno je Bůh) není dosud všeobecně akceptován. Panteismus je označován termíny »vzájemná závislost«, »globální vesnice« (global village), »celosvětový klan« (global tribe), »světové společenství«, »rodina národů« atd. Panteistické světové společenství musí mít náboženskou jednotu, tzn. synkretismus = panteismus...

Ti, kdo nesouhlasí s tímto hlubokým přesvědčením, budou světovou náboženskou autoritou – UR – voláni k odpovědnosti, protože působí nejednotu a rozbroje. Swing žádá, aby celosvětová církev měla sídlo v Presidio, v bývalé vojenské základně v San Francisku, kde sídlí Gorbačovova nadace.

V červnu 1996 se v San Francisku konala mezináboženská konference na nejvyšší úrovni:

biskup Swing, Gorbačovova nadace a Světová náboženská mírová konference. Hlavním cílem bylo »prozkoumat místa odporu vůči UR«. Hlavním odpůrcem je »fundamentalismus«. Barbara Marx Hubbardová, advokátka světového náboženství, pohrozila fundamentalistům včetně pravověrných katolíků zánikem (extinction). Theilhardovec Robert Müller, neúnavný pracovník Nového světového řádu, prohlásil, že »nepoddajné systémy víry působí jako roznětka v globálních konfliktech. Mír není možný bez zkracení fundamentalismu pomocí Organizace spojených náboženství, která vyznává věrnost globální spiritualitě.«

Gorbačovova nadace byla založena krátce před zánikem SSSR se záměrem koordinovat celosvětovou vládu. Gorbačov bezostyšně organizuje západní vůdce k doladování celosvětového socialistického státu. Gorbačov navrhl založení »globálního mozkového trustu« – sdružení vůdčí elity světa, která by vykonávala vedení. (Tento trust se schází také v Praze pod patronací Václava Havla.)

Podle tohoto trustu křesťanství nese hlavní odpovědnost za »populační dilema. Musíme mluvit stále jasněji o antikoncepci, potratech, protože ekologická krize je krizí populační.« »Snižte populaci o 90 %, a nebude dost lidí, aby dělali ekologické škody.« V tomto nacházejí podporu ve stranách zelených. Hlavními sponzory jsou Britské aerolinie, televizní síť CNN, Rockefeller, David Packard a další.

Hlavním konstruktérem tzv. humanistické etiky je Hans Küng, který spolupracuje s náboženskými vůdci a OSN a dospěl ke »konsenzu o základních hodnotách«.

Globální etika je soubor »příkázání« pro nový světový řád, který obsahuje platformy spravedlnosti a míru, práv žen, životního prostředí a tolerance hříchu. Jeho kořeny spočívají

Nesmíme polevit ve válce proti náboženství, protože dokud existuje náboženství, nemůže triumfovat komunismus. Musíme zintenzívnit vyhlazování náboženství.

M. Gorbačov v r. 1987

MODLITBA PAPEŽE PAVLA VI.

Maria, Matko, pohled' na celé lidstvo, na náš moderní svět, do kterého nás Boží Prozřetelnost postavila! Je to svět, který se staví zády ke Kristu, jedinému pravému Světlu. Nyní se chvěje a zmitá v krajně nebezpečných temnotách, které si sám vytvořil!

Kéž jej tvůj vlídný mateřský hlas přivede k pravému Životu a Světlu lidstva. Ty, krásná Panno, vznešená Matko, ty, požehnaná mezi ženami! Bud' lidem vůdčí hvězdou, která vede ke Kristu, jedinému a nejvyššímu Světlu světa! Vypros mu vědomí správného smyslu bytí! Trpícím vypros útěchu, mrtvým věčný život! Ukaž, že jsi Matka! Dej nám poznat, že jsi naše Matka! O to tě prosíme, milostivá, přívětivá, přesladká Panno Maria. Amen.

v gnosticizmu, tajemných pohanských kultech, neoplatonismu a okultní teozofii, která je filozofií zednářství a pochází od teozofky Heleny Blavatské.⁽⁴⁾ Obsahem této etiky jsou »proměnné hodnoty«. Co je správné dnes, nemusí být správné zítra. Globální etika má usnadnit přijetí světové vlády. Katolicismus má být zničen zbraní indiferentismu. Jak upřímně poznamenal Swing v Dallasu, »mezináboženské dílo ohrožuje každá autorita, posvátná Písma, církevní struktury. Jsme na prahu globálního mezináboženského života. Nic tomu nezabrání...«

Nemají-li být katolíci utopeni v celosvětové církvi, musejí rázně odmítnout tři následující chybné premisy New Age:

1. Mír je založen na spravedlnosti, která pohrdá osobním Bohem.
2. Náboženství je příčinou všech válek a rozporů.
3. Sjedené náboženství zajišťuje světový mír.

Ale každý katolík ví, že spravedlnost je dílo lidí dobré vůle, těch, kteří oslavují Boha. Porušení prvního přikázání nemůže přinést mír. Války jsou produktem hříchu a nespravedlnosti. Jsou také trestem za hřích, jak řekla Panna Maria ve Fatimě. Celosvětové náboženství je náboženstvím satana, vraha a lháře od počátku. Ten nikdy nepůsobí mír, nýbrž obrovské krveprolévání.

Ještě nikdy nestála Církev před tak totální, tak rafinovanou celosvětovou hrozbou. Hrozba

je o to závažnější, že uvnitř samotné Církve je nemálo těch, kteří pod záminkou špatně chápaného ekumenismu sdílejí a podporují tyto globální záměry. My však máme dvě bezpečné jistoty: Že brány pekelné Církve nepřemohou, a právě proto již dva roky před prohlášením Alice Baileyové nás Panna Maria mohla ujistit, že její Neposkvrněné Srdece zvítězí.

Prameny:

Ewig 11–12/99

Homiletic and Pastoral Review 8–9/91

Poznámky:

⁽¹⁾ Alice Bailey: The extermination of the Hierarchy. New York: Lucis Publishing Co. 1957, str. 502, 510 až 513. Lucis Publishing se původně nazýval Lucifer Publishing.

⁽²⁾ S touto radou začal v dobré víře spolupracovat i Vatikán. Když byl Svatý stolec upozorněn na pravou podstatu a záměry této instituce, prohlásil kardinál Arindze, že Vatikán bude nadále zaujímat Gama-lielův postoj (srov. Sk 5,34–39). Může však existovat nejmenší pochybnost, že Světová církev nepochází do Boha?

⁽³⁾ V tomto hlavním centru New Age byl na stáži Odilo Štampach.

⁽⁴⁾ Helena Blavatská (1831–1891), ctitelka satana a spoluzakladatelka Teozofické společnosti: »To, co kněžstvo dogmatického náboženství označuje jako satana a Božího nepřítel, je ve skutečnosti nejvyšší božský duch, okultní moudrost na zemi.« Tuto moudrost odhalují »osvícení mistři«. (Srovnej seriál New Age, Světlo č. 5–11/1995, a seriál Malý slovník »Nového věku«, Světlo č. 30–52/1994.

OBNOVENÁ VE STARÉ KRÁSE

Dva roky trvala renovace travertinové fasády baziliky sv. Petra v Římě. Poutníkům Jubilejního roku 2000 tak ukazuje svou 117,2 m širokou a 45,5 m vysokou tvář v uchvacující nádheře. Nad průčelím fasády se tyčí Michelangelova kopule. Stavba tohoto velechrámu trvala 174 roky. Zahájil ji Mikuláš V. a ukončil Urban VIII. posvěcením 18. listopadu 1626.

Nad římsou fasády se tyčí atika přerušovaná obdélníkovými okny, která končí balustrádou s 13 sochami – každá o výšce 5,7 m. Jsou to postavy Krista, Jana Křtitele a 11 apoštolů. Na bocích fasády je dvojice hodin, pořízených v 18. století. Levé ukazují přesný římský čas, pravé, s jedinou rafikou, čas středoevropský. Pod levými hodinami se nachází velký svatopetrský zvon. Má průměr 2,5 m a výšku 2,7 m a váží 10 tun. Byl posvěcen r. 1786 papežem Piem VI. Je možno jej slyšet o Vánocích, o Velikonocích, o slavnosti sv. Petra a Pavla a pokaždé, když papež žehná Urbi et Orbi. Mezi sloupy se nachází devět lodžii. Střední z nich je lodžie požehnání, z níž se oznamuje zvolení nového papeže.

V chodbě mezi kolonádou byl zařízen a posvěcen zpovědní prostor, kde mohou poutníci přistupovat ke svátosti pokání. Mimoto zpovídají františkáni v četných zpovědnících v bazilice.

VELKÁ BRITÁNIE

Méně než polovina Britů věří ještě v Ježíše Krista. 22 % jej pokládá za fiktivní osobu. Před 30 lety věřilo v Krista ještě 71 % obyvatel. Dnes je to jen 45 %. 48 % prohlašuje, že nepatří k žádné církvi. Procento katolíků zůstává ve společnosti na stejné úrovni 9 %. 65 % Britů prohlašuje, že věří v Boha, ale jen 28 % se hlásí k Bohu tradičních křesťanských církví.

KATOLICKÁ KATEDRÁLA V MOSKVĚ

Kardinál Sodano vysvětil slavnostně v Moskvě katedrálu Neposkvrněného početí Panny Marie. Slavnosti se zúčastnili kardinálové a biskupové z třinácti zemí (mezi nimi Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký) a věřící z celého Ruska.

Novogotická katedrála byla v Moskvě zbudována především pro polsky hovořící katolíky. V době komunistické diktatury byl kostel uzavřen a změněn na kanceláře a výroby. V roce 1991 městská správa kostel vrátila církvi a od r. 1996 se zde prováděly renovační práce.

Arcibiskup Kondrusievič řekl při této příležitosti, že si ruští katolíci velice přejí návštěvu Svatého otce. Současně prohlásil, že tato svatyně Neposkvrněné je obrazem osudu většiny chrámů všech vyznání v Rusku. »Kristus vyhnáný před více než 60 lety se slavnostně vrací zpět. To je důkaz, že „Kristus je Pánem dějin“.« -sks-

Sestra Emanuela píše...

15. února 2000

Pochválen buď Ježíš!

Nemohu mlčet o krásném rozhovoru s jedním anglickým poutníkem z přísně židovské rodiny. Martinovi je 27 let. Když mu bylo 18, vyprávěla mu jedna spolužačka o Medžugorje, ale on tehdy nevěděl nic o Ježíši a Marii. Nyní vypráví:

»Věřil jsem v Boha, ale má víra byla pouze kulturní. Julia vyzařovala klid a radost a já byl v pokušení jí věřit při pohledu na pozitivní účinky, které Medžugorje mělo na některé přátele: zlepšené životy, usmíření, více lásky... Naučili mě, že Ježíš byl „falešný Mesiáš“, ale při četbě Nového zákona jsem pochopil, že byl plný lásky a mimořádné moudrosti. Jednoho dne jsem šel s Julií na mši a upoutalo mě malé červené světélko u svatostánku. Připomínalo mi to synagogu! Na mši jsem ničemu nerozuměl, ale neuvěřitelný pokoj zaplavil mé srdce. Boží láska a přítomnost byly tak silné v mé duši, že jsem se mohl jen divit. Byl jsem tak dojat, že jsem začal plakat jako nikdy předtím. Mé slzy stoupaly z hloubi mého srdce!

Když mi Julie vyprávěla o Medžugorje, mělo to pro mě velký význam. Dověděl jsem se také, že během jednoho zjevení Maria mluvila svou mateřštinou, což mě velice dojalo. Cítil jsem se puzen jít do Medžugorje. Přišel jsem tam v říjnu 1993 s úmyslem modlit se za to, abych poznal, mám-li se nechat pokřtít v katolické církvi. V Medžugorje se mi to stalo zřejmým, v nevyslovitelném míru, v tom pokoji, který tam vládne. Pochopil jsem ve svém srdci, že Bůh mě chtěl pokřtěného. Ne já jsem to zvolil, ne, Bůh je to, který mi nabízel tento dar; a vše, co jsem měl udělat já, bylo říct Mu ve vši svobodě ANO. O něco později jsem byl tedy pokřtěn.

V Medžugorje jsem s údivem pochopil, jak velice mě Maria miluje; a to tím víc, že tuto lásku vyjadřovala znamením míru. Plakal jsem hodně, vždyť taková láska nezávisí na nás. Je to Boží dar. Pochopil jsem, že Maria nás tolik miluje, že nás vede k Ježíši a Jemu vrací všechnu slávu. Tu jsem začal také věřit, že Ježíš je přítomen v Nejsvětější svátosti, On, Chléb života. Jeden z nejkrásnějších pokladů katolické církve je také pomoc svatých; mezi nimi „Míriam z Judy“ (pocházející z Judova kme-ne) je ta, která nás přibližuje k Ježíšovi.

Objevil jsem také dar zpovědi, této obdivuhodné svátosti, většinou tak špatně chápané mladými. Kdyby jen pochopili tento dar! My tolik potřebujeme zpověď a odpuštění! Ježíš nám říká: „Odlož svou vinu, odlož své břemeno!“ V Medžugorje jsem se nemohl vyzpovídat, nebyl jsem ještě pokřtěn; ale mohl jsem otevřít své srdce jednomu knězi. Vybalil jsem

všechno ze své minulosti, všechny své hříchy. Nedal mi rozhršení, ale řekl mi, že Bůh mi žehná a slyší mou modlitbu. Netrpělivě jsem čekal na křest a svaté přijímání!

Po třech letech jsem se vrátil do Medžugorje. Přijít do Medžugorje, to je odpovědět na pozvání, člověk je volán, nevolí si to sám. Bůh mě tehdy použil pro jiné, kteří přicházeli poprvé. Mezitím jsem začal v modlitební skupině, která se schází k adoraci a růženci. Jako Žida mě na Marii upoutává její přítomnost, neboť úloha matky je v židovské rodině podstatná: vždy přítomná, ona zprostředkovává stabilitu, ona dává vytrvalost svou nežnost. Když jsem se stal katolíkem, moji rodiče byli uraženi; ale přesto mě má matka miluje stále stejně! Zde v Medžugorje Maria přichází každý den, v tutéž hodinu, je stále táž, a naše životy potřebují tuto stálost. Svět se hýbe tak rychle! Víme, že Ona nezmizí, a to nám dává bezpečí.

Všichni potřebujeme matku, mateřskou lásku. Bůh nás tak stvořil. První dny našeho života probíhají ve světlnici naší matky, kde jsme živeni a milováni. I v duchovním životě potřebujeme matku! A tou je pro nás všechny Maria, ať je člověk žid, protestant, katolík nebo ateista. Ona nás všechny miluje! „Kdybyste věděli, jak vás miluji, plakali byste radostí,“ říká. Zde jsem viděl tolik lidí plakat radostí – jsem jedním z nich!

V Medžugorje jsem vnímal Marii jako biblickou „Královnu Matku“, sedící vedle Krále. Ona v tom pokračuje v katolické církvi jako Matka a Královna, stále po boku Krále-Ježíše. V Bohem zvolený čas budeme všichni naroubováni na jeden jediný „olivovník“ a židovský národ uvidí, že Ježíš je Mesiáš. Setkal jsem se s mnoha mladými Židy, kteří si kladou otázku: „Je Ježíš Mesiáš?“ Probíhá to v tichosti, Božím způsobem. Nejsme to my, kteří volíme Ježíše, je to Ježíš, který volí nás. Jediná věc, kterou je třeba udělat, je otevřít své srdce a říct ano.«

Drahá Gospo, vezmi si nás na své Srdce, abys nám zjevila živoucí Tóru (Boží Zákon)!

Sestra Emanuela

Ozvučování kostelů, přednáškových sálů a poslucháren pomocí moderní techniky. Výrazné zlepšení srozumitelnosti. Zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě. Automatická regulace mikrofonů. Speciální mikrofonní stojany a reprosoustavy. Bezdrátové mikrofony ruční i klopové. Ploché mikrofony na obětní stůl. Přenosné ozvučení na síť i baterie. Ozvučení elektronických varhan. Sluchátka a indukční smyčky pro nedoslýchavé. Dlouholeté zkušenosti. Mnoho instalací v ČR i v zahraničí. Kvalita a spolehlivost. Příznivé ceny. Záruka 3 roky. Nabídka a poradenství zdarma. Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika pro moravské diecéze: Elektroacoustic – V. Bolcek, Tylovice 1978, 756 61 Rožnov p. R., tel./fax 0651/65 43 47.

Mše s biskupy, audience u Sv. Otce, svaté brány
NÁRODNÍ POUŤ
termín: 31. 3.–2. 4. **ŘÍM**
CENA: 2890 Kč
Trasa A: Ostrava, Olomouc, Brno; trasa B: Olomouc, Uh. Hradiště, Hodonín, Břeclav

Minerální vody a zdraví – přednáška s besedou o lázních v obci Skalka na Prostějovsku. Historii a současnost přiblíží ing. K. Drozda, starosta obce. Přednáška se koná 12. 3. 2000 (Ne) v 15.00 hod. v Městské knihovně Kyjov. Přítomní obdrží zdarma skaleckou minerálku ze čtyř pramenů.

ETICKÉ ASPEKTY TERMINÁLNÍ PÉČE je název přednášky, kterou proslaví P. MUDr. ThDr. Zdeněk Králík z Prahy v pátek 10. března v Brně v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb na Žerotínově náměstí č. 6. Přednáška, která zahrne i otázky duchovního doprovázení těžce nemocných a problémy eutanazie, začíná v 17.00 hodin.

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku PhLic. Romana Cardala Vztah rozumu a víry, která se bude konat v úterý 7. 3. 2000 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY svaté Cecílie v Ústí nad Orlicí 5. ročník – 30. září a 7. října 2000 Cecilská hudební jednota při Římskokatolické farnosti – děkanství v Ústí nad Orlicí a Město Ústí nad Orlicí vyhlásují 5. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecílie. Sobota 30. září 2000 – 1. část festivalu – chrámoví varhaníci. Sobota 7. října 2000 – 2. část festivalu – chrámové sbory. Festival bude zakončen společně zpívanou mší svatou k Panně Marii Růžencové, kterou bude celebrovat J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký. Na výběrový festival se může přihlásit každý chrámový varhaník a chrámový sbor na adrese: Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 9, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „Festival“. Tel./fax 0465/52 35 64 E-mail: dekanstvi@ustinadorlici.cz Zájemcům obratem zašleme podrobné podmínky festivalu (včetně společně zpívaných skladeb při mši svaté) a přihlášky. Informace s přihláškou najdete také na internetu: www.ustinadorlici.cz O informace žádejte neprodleně, uzávěrka přihlášek je 30. dubna 2000.

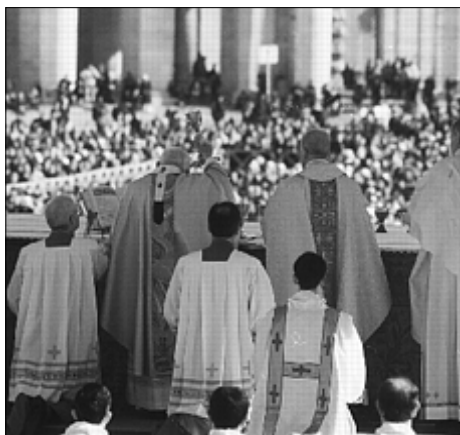
V neděli 12. 3. 2000 v 16.15 hod. bude v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně „Křížová cesta těch kolem“ a v 17.00 hod. bude v klášterním dormitáři přednáška na téma „Současné problémy manželského soužití“. Křížovou cestu i přednášku bude mít jáhen a psychiatri MUDr. Max. J. Kašparů.

Speciální nabídka poutních zájezdů k miléniu roku 2000 zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel.: 0641/74 11 50.

Oprava: Prosíme čtenáře, aby si laskavě opravili na straně č. 7 v článku *Pravdy každému přejte* jméno *Karel Pekař* na *Josef Pekař*. Za uvedené nedopatření se vám omlouváme.

JUBILEUM NEMOCNÝCH

11. února za krásného počasí slavil Jan Pavel II. spolu se 45 biskupy a 300 kněžími mši svatou pro 15 000 nemocných, z nichž 1 500 bylo na invalidních vozících, 7 000 na nosítkách. V homilii Jan Pavel II. připomněl, že utrpení a nemoci jsou součástí tajemství člověka na zemi. Proti nemoci je třeba bojovat, protože zdraví je Božím darem, ale když nás navštíví nemoc, je třeba v ní umět rozpoznat Boží plán. Již 2 000 let září Kříž jako nejvyšší projev lásky, jakou k nám Bůh chová. Kolem těch, kteří trpí nemocí, ne-

můžeme jen přecházet. Je třeba se u nich zastavit, sdílet jejich utrpení a zmírňovat jejich břemeno a obtíže.

Po homilii udělil papež deseti nemocným svátost pomazání nemocných. Dvěma stům dalších udělili tuto svátost přítomní biskupové.

Večer se konal světelný průvod po Via della Conciliazione na náměstí Svatého Petra, kde je opět pozdravil Svatý otec.

Slavnost skončila modlitbou k Panně Marii, Uzdravení nemocných.

-kai-

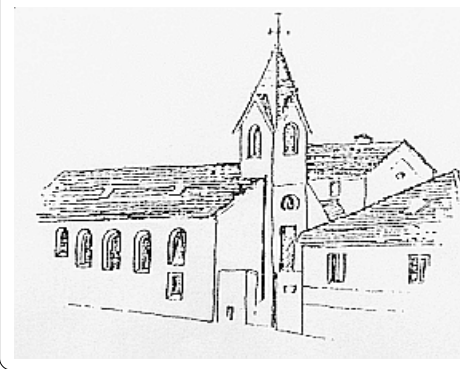

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze-Dejvicích naléhavě prosí o laskavou finanční pomoc při rekonstrukci a nutných opravách kaple sv. Václava a konventu. Zvláště potřebujeme opravit několik místností pro starší a nemocné sestry, které se ve svém aktivním věku věnovaly katechezi a ošetřování nemocných. Prosíme případné dárcy, kteří by nám mohli pomoci, aby své finanční dary laskavě zaslali na č. účtu u Komerční banky, a. s., Praha, 19-8473380257/0100.

Rády vám pošleme složenku, můžete nám zavolat nebo můžete svůj dar poslat obyčejnou složenkou na naši adresu. Prosíme vás o zaslání vaší adresy, abychom vám mohly potvrdit váš dar. Všem známým i všem, jejichž jména neznáme, děkujeme za pomoc!

Sestry Apoštolátu sv. Františka, Proboštská 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/312 32 17

Liturgická čtení

Neděle 5. 3. – 9. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 5,12–15

Ž 81(80),3–4.5–6ab.6c–8a.10–11ab Odp.: 2a

2. čt.: 2 Kor 4,6–11

Ev.: Mk 2,23–3,6

Pondělí 6. 3. – ferie

1. čt.: 2 Petr 1,2–7

Ž 91(90),1–2.14–15ab.15c–16 Odp.: srov. 2b

Ev.: Mk 12,1–12

Úterý 7. 3. – památka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18

Ž 90(89),2.3–4.10.14+16 Odp.: 1

Ev.: Mk 12,13–17

Středa 8. 3. – Popeleční středa

1. čt.: Jl 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17 Odp.: srov. 3a

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6 Odp.: Ž 40(39),5a

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19 Odp.: 19b

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 11. 3. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6 Odp.: 11a

Ev.: Lk 5,27–32

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 3.	6. 3.	7. 3.	8. 3.	9. 3.	10. 3.	11. 3.
Antifona	812	826	1692	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	1693	271	272	271	272
Antifony	813	828	843	1107	1198	1214	1229
Žalmy	813	828	843	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	816	831	1693	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	697	831	1694	274	278	281	284
Prosby	817	831	1694	274	278	281	284
Záv. modlitba	697	832	1317	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	273	273	273	273
Antifony	818	833	848	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	820	835	851	275	279	282	285
Záv. modlitba	697	835	851	275	278	282	285

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	837	1698	268	269	268	268
Antifony	808	822	838	853	1193	1208	1224	286
Žalmy	808	823	838	853	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1701	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	697	697	840	1701	276	280	283	287
Prosby	811	826	841	1702	277	280	283	287
Záv. modlitba	697	697	841	1317	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí k Velkému jubileu z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Guido Olivieri:

RŮŽENEC VELKÉHO JUBILEA

Růžencová rozjímání podle apoštolského listu Jana Pavla II. „Tertio millennio adveniente“ o přípravě na Jubilejní rok 2000.

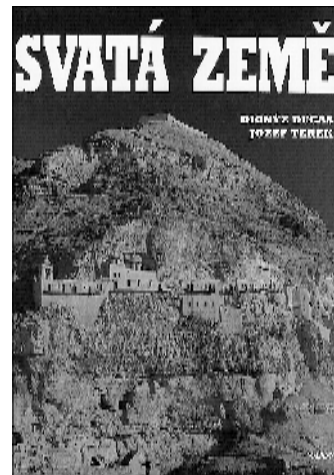
*Karmelitánské nakladatelství,
brož., A6, 40 stran, 35 Kč*

Dionýz Dugas, Jozef Terek:
SVATÁ ZEMĚ

Velká obrazová publikace, jejíž fotografie ze Svaté země mají skutečnou uměleckou hodnotu. Textová část podává informace o historickém vývoji tohoto kousku světa, který se neodmyslitelně zapsal do dějin spásy a který se v roce 2000 těší velkému zájmu poutníků ze všech koutů naší planety.

*DINO, 2. vydání, váz.,
přebal, 220 x 286 mm,
148 stran, 400 Kč*

Saverio Gaeta:

MÉ JUBILEUM (Co říká Jan Pavel II. o Velkém jubileu)

Kdo může hovořit o Velkém jubileu lépe než papež, který ho nosí v srdci už od počátku svého pontifikátu a který si byl vědom, že má převést církev do třetího tisíciletí, jak mu předpověděl kardinál Wyszyński. Během dvaceti let své papežské služby se Jan Pavel II. nesčetněkrát zastavil u témat spojených s Velkým jubileem. Zvláštní pozornost věnoval různým aspektům duchovního a společenského života člověka. V této knížce je jich uvedeno deset a mohou být považovány za klíčové body k pochopení a prožívání bohatství a milosti Svatého roku. V příloze najde čtenář text buly, kterou se vyhláší Jubileum 2000, a směrnici pro získání jubilejních odpustků. Na závěr jsou připojeny modlitby, které se vztahují k Jubilejnímu roku.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 115 x 180 mm, 120 stran, 89 Kč*

**Upozorňujeme na prodejnu v Praze,
v níž můžete zakoupit také tituly vydané
v Matici cyrilometodějské.
Prodejna se jmenuje
PRO ECCLESIA CATHOLICA
a nachází se v Ječné ulici č. 4,
ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2,
tel. 02/29 36 89.**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní a mravní. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové vplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1